

155.51828

03297

8.3 การเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย
เมื่อลดความยาวให้สั้นลง

ปริณูณิพนธ์

ของ

อรนุช อธิรักษ์พาณิชย์

17 พ.ย. 2538

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริณูณการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการวัดผลการศึกษา

มกราคม 2538

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

195398

การเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย
เมื่อลดความยาวให้สั้นลง

บทคัดย่อ

ของ

อรนุช อิติรักษ์พานิชย์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการวัดผลการศึกษา

มกราคม 2538

จุดมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้ยากทราบว่าแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่มีความยาว 300 ข้อ ถ้าลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ นั้นความยาวของแบบทดสอบควรเป็นเท่าใดจึงจะเหมาะสม นั่นคือยังมีค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างไปจากฉบับเดิม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่ได้จากการสุ่มหลายขั้นตอนจำนวน 1,000 คน พบว่า มีแบบทดสอบที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ เพียงฉบับเดียวเท่านั้นที่มีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างจากฉบับเดิม แต่เมื่อวิเคราะห์เฉพาะผู้ที่ตั้งใจตอบ หรือเฉพาะผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ พบว่า ให้ผลสอดคล้องกับข้างต้นเช่นกัน คือ แบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ เท่านั้นที่มีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างจากฉบับเดิม นอกจากนี้ยังพบอีกว่า ร้อยละของจำนวนผู้ตอบแบบทดสอบด้วยความตั้งใจ เพิ่มขึ้นตามลำดับ เมื่อความยาวของแบบทดสอบลดลง และร้อยละของจำนวนผู้ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อจะลดลง เมื่อความยาวของแบบทดสอบลดลง โดยสรุปแล้วการศึกษานี้พบว่า ความยาวของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่เหมาะสม คือ 150 ข้อ

A COMPARISON OF THE RELIABILITY OF THE TESTS ON THE PERSONALITY
OF THAI YOUTHS WHEN SHORTENING THE TEST LENGTH

AN ABSTRACT

BY

ORANUCH THITIRAGPANIT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Measurement
at Srinakharinwirot University

January 1995

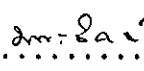
The purpose of the study was to determine that what was the appropriate length of a test which used to measure personality of Thai Youths could be reduced from 300 items. That was the number of items were reduced to be 210, 180, 150 and 120 items should still give reliability no difference from the original one. A sample of 1,000 higher secondary school students, from schools under the Department of General Education, in Bangkok, was selected by a multi-stage random sampling. It was found that no any reduction of number of the items as mentioned above showed significant difference in reliability except one with 120 items. When the analysis was made just for those who paid attention to answer the tests or ones who were not bored with answering the tests. And the result agreed with the research mentioned. It was found that only the test which reduced the items to be 120 items gave the reliability significant difference from the original one. Besides the study was also found that percentages of the number of those who paid attention to answer the tests increase gradually while the number of items were reduced. On the other hand, percentages of the number of those who were bore in answering the tests decreased gradually while the number of the items were decreased. The conclusion of the study should be made that an appropriate of the test using to measure personality of Thai Youths ought to be consisted of 150 items.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการวัดผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

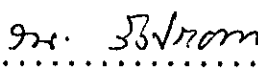
..........ประธาน

(ดร.วัน สังข์สะอาด)

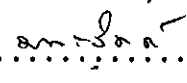
..........กรรมการ

(อ.ยุพา มานะจิตต์)

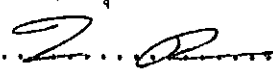
คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน

(ดร.วัน สังข์สะอาด)

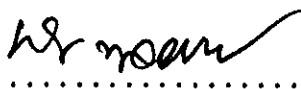
..........กรรมการ

(อ.ยุพา มานะจิตต์)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รศ.ดร.บุญเชิด ภูณโณนตพงษ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการวัดผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา ทูลสุวรรณ)

วันที่ ๒๗ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๘

ประกาศขอบคุณการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จะไม่สมบูรณ์ถ้าไม่ได้รับการชี้แนะและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จาก ดร.วัน สัมผัสอาด อาจารย์ยุพา มานะจิตต์ และ รศ.ดร.บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือ แนะนำ ให้ข้อคิดเห็น และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ ครู-อาจารย์ ของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พี่ เพื่อน และน้อง ๆ ที่ให้ความสะดวกและช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบทดสอบเป็นอย่างดี

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณแม่ พี่น้อง และเพื่อน ๆ ที่ให้ความห่วงใยและเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยตลอดมา

อรนุช อติรักษพานิชย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
ความหมายของบุคลิกภาพ	9
ทฤษฎีบุคลิกภาพ	10
การวัดบุคลิกภาพ	12
ประเภทของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ	14
บุคลิกภาพเยาวชนไทย	17
ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ	26
ความยาวของแบบทดสอบ	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	35
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	39
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	40
ประชากร	40
กลุ่มตัวอย่าง	40
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	41
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	42

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	51
ลำดับขั้นการวิเคราะห์ข้อมูล	51
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	52
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	57
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	58
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	88
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	88
กลุ่มตัวอย่าง	88
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	89
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	89
การวิเคราะห์ข้อมูล	89
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	90
อภิปรายผล	91
ข้อสังเกต	93
ข้อเสนอแนะ	94
บรรณานุกรม	95
ภาคผนวก	102
ประวัติย่อของผู้วิจัย	110

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	ข้อสอบตามค่านิยมของพฤติกรรมที่แสดงถึงการมีบุคลิกภาพความเป็นนักธุรกิจ	16
2	แสดงคะแนนของคุณลักษณะต่าง ๆ ของบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่ได้จากผู้ทรง คุณวุฒิ 14 ท่าน	22
3	แสดงคุณลักษณะต่าง ๆ ของบุคลิกภาพเยาวชนไทย	24
4	แสดงความยาวของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ	34
5	แสดงความยาวของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่จะใช้เป็นเครื่องมือ ในการศึกษาค้นคว้า	35
6	โรงเรียน จำนวนห้องเรียน และจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของ การศึกษาค้นคว้า	40
7	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบแต่ละฉบับ ...	59
8	แสดงร้อยละของเยาวชนไทยที่มีความตั้งใจ และไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ .	60
9	แสดงร้อยละของเยาวชนไทยที่ตอบแบบทดสอบแต่ละฉบับด้วยความรู้สึกเบื่อ และไม่เบื่อ	61
10	แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ	62
11	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ .	63
12	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับ ที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ	64
13	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่าง ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180 ข้อ ..	65
14	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่าง ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 150 ข้อ ..	66
15	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่าง ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ ..	67

16	แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบ แบบทดสอบ	68
17	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบ	70
18	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่าง ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ	71
19	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่าง ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ	72
20	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่าง ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 150 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ	73
21	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่าง ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ	74
22	แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ เฉพาะของผู้ที่รู้สึก ไม่เบื่อ	75
23	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ	76
24	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่าง ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ	77
25	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่าง ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180 ข้อ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ	78

26	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่าง ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 150 ข้อ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ	79
27	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่าง ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ	80
28	แสดงค่าสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ ทั้ง 5 ฉบับ	82
29	ผลการทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ ระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ	83
30	แสดงค่าสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อ ทั้ง 5 ฉบับ ..	85
31	ผลการทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อ เมื่อตอบแบบ ทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ	86
32	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบทดสอบ	104

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ตัวอย่างแสดงการจัดระบบระดับชั้นของบุคลิภาพ	11
2 แสดงลำดับขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิภาพเยาวชนไทย	42
3 แสดงลำดับขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบ 5 ฉบับ	50
4 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ	81

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

บุคลิกภาพมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตมนุษย์ในสังคมทั้งในด้านส่วนตัว และอาชีพ การงาน บุคลิกภาพที่ดีเป็นที่ชื่นชอบของคนทั่วไป ทำให้สามารถสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ อย่างราบรื่น ส่งผลให้ประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ของชีวิต (กันยา สุวรรณแสง. 2533 : 1) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของแอดเลอร์ที่ว่า "การศึกษา! เรื่องบุคลิกภาพจะช่วยให้เข้าใจหรือคาดคะเนพฤติกรรมในอนาคตของบุคคลได้" (Hall and Lindeey. 1957 : 119 ; citing Adler. 1930 : 400) คำกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่าบุคลิกภาพในวัยเด็กย่อมมีผลต่อเนื่องไปสู่บุคลิกภาพในวัยผู้ใหญ่ วัยที่สำคัญเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตคือ วัยรุ่น เพราะเป็นวัยที่กำลังจะก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว เป็นวัยแห่งการปรับตัว เป็นวัยแห่งปัญหา เป็นวัยที่มีความเครียดทางอารมณ์ เป็นวัยที่พร้อมจะแสวงหาตน และพัฒนาเอกลักษณ์ของตน (Ego Identity) (ปานทิพย์ ไสภษิต. 2531 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Erikson. 1959 : 91) นอกจากนั้นวัยรุ่นยังเป็นกลุ่มคนที่สามารถบรรยายทัศนคติ และความคิดได้อย่างตรงไปตรงมา ปัญหาส่วนใหญ่ในสังคมมีแนวโน้มมาจากวัยรุ่น อีกประการหนึ่งที่สำคัญก็คือ วัยรุ่นเป็นวัยที่ได้พัฒนาบุคลิกภาพมาเกือบเต็มที่แล้ว (วิทยา นาควัชร และครุณี นาทะสิริ. 2525 - 2526 : 1) จากสภาพปัญหาด้านจิตใจของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบันมีความรุนแรง และซับซ้อนมากขึ้น อาจมีสาเหตุหลายประการ เช่น การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ การศึกษาในสถาบัน การคบเพื่อน และสิ่งเย้ายวนใจที่ไม่ถูกต้องทั้งหลาย มีอิทธิพลทำให้เขาประพฤติดต่อบริบของสังคมนั้นอย่างไร ขัดขืนหรือไม่ให้ความสำคัญ ไม่มีศรัทธาต่อสถาบันสังคม ทำให้เขาสร้างพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาโดยมีพื้นฐานอยู่ที่การใช้สัญชาตญาณเป็นเครื่องตัดสินใจ ซึ่งเป็นมูลเหตุจูงใจทำให้เกิดความวุ่นวายในสังคมที่เขาสังกัดอยู่ เช่น ครอบครัวยุว เรืองเรียน และสังคมรอบ ๆ (วิทยา นาควัชร และครุณี นาทะสิริ. 2525 - 2526 : 1) ดังนั้นจะเห็นว่า เยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษา มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ และความเป็นไทย เพราะเยาวชนจะเป็นพลังในการสร้างความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ อนุรักษ์รักษา และเสริมสร้างเอกลักษณ์ของไทยในอนาคต (ผดุง อารยะวิญญู และศรียา นิยมธรรม.

2534 : 67) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้มองเห็นความสำคัญของเยาวชนไทยดังกล่าวของ ไกวิท วรพิพัฒน์ (2531 : ไม่มีเลขหน้า) ว่า "หลักสูตรเปิดโอกาสไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ให้นักเรียนเป็นคนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาได้ ให้เป็นคนร่าเริง แจ่มใส มีวินัย มีความรับผิดชอบ มีความกตัญญู ขยัน ประหยัด เห็นช่องทางในการประกอบอาชีพพึ่งตนเองได้ และสามารถมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศ ตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข"

จากการศึกษาแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพของต่างประเทศ เช่น

California Psychological Inventory (CPI) เป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อประเมินลักษณะทางบุคลิกภาพ (Personality Traits) ของบุคคลหรือของกลุ่ม โดยเน้นที่ลักษณะของพฤติกรรมระหว่างบุคคล (Interpersonal Behavior) และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) ที่สะท้อนออกมาจากผลตอบสนองประกอบด้วยข้อความสั้น ๆ 480 ข้อความจาก 18 สเกล (ยศ สันตสมบัติ และคนอื่น ๆ . 2527 : 110)

The Minnesota Multiphasic Personality Inventory (MMPI) สร้างขึ้นเพื่อเข้าใจสภาพจิตใจ และความเจ็บป่วยทางจิตใจความรุนแรงของอาการ และลักษณะบุคลิกภาพของคนไข้จิตเวช และบุคคลทั่วไป ประกอบด้วยข้อความบอกเล่า 550 ข้อ แบ่งเป็น 11 สเกล (กันยา สุวรรณแสง. 2533 : 52)

Omnibus Personality Inventory (OPI) สร้างเพื่อใช้ในการประเมินผลทัศนคติ ค่านิยม และความสนใจต่าง ๆ โดยเน้นที่ความรู้สึกนึกคิดด้านจิตใจ และกิจกรรมทางเชาว์ปัญญาในลักษณะปกติทั่วไป ประกอบด้วย 385 ข้อความ แบ่งเป็น 14 สเกล (บังอร ภูภิรมย์ขวัญ. 2527 : 57 - 58)

จากการศึกษาแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพของต่างประเทศเห็นว่า แบบทดสอบแต่ละฉบับ มีข้อคำถามเป็นจำนวนมาก หมายถึง ความยาวของแบบทดสอบ มีความยาวมาก ซึ่งต้องใช้เวลาในการทำแบบทดสอบนาน ในทางทฤษฎีการสร้างแบบทดสอบควรจะต้องมีความยาวมาก ๆ เพื่อให้ผลการวัดมีประสิทธิภาพ คือ สามารถวัดได้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัด และมีค่าความเชื่อมั่นสูงเป็นการแสดงว่าข้อมูลที่เก็บรวบรวมมามีความเชื่อถือได้ แต่ในทางปฏิบัติมักเกิดปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่ต้องใช้ในการทดสอบ ซึ่งมีปัญหาต่อการขอเวลาของนักเรียนจากโรงเรียน เช่น แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ ประกอบด้วยข้อความ 300 ข้อ ใช้เวลาทั้งหมด 2 ชม. 14 นาที

(คำนวณเวลามาจากแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความเป็นนักธุรกิจของ อีรินซ์ ไพลีสกุลมงคล 2533 ซึ่งมี 135 ข้อ ใช้เวลา 1 ชม.) เวลาที่ได้นี้ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการชี้แจงคำสั่งให้นักเรียนทราบ การแจกแบบทดสอบ และการเก็บแบบทดสอบ และกระดาษคำตอบ ยังผลให้โรงเรียนไม่มีใครให้ความร่วมมือในการสอบ เนื่องจากมีผลกระทบต่อการเรียนการสอนของนักเรียนหลายวิชา และอีกปัญหาหนึ่งที่ค้นพบคือ ตัวนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ถ้าต้องใช้เวลาในการทำแบบทดสอบยาวนาน นักเรียนจะเกิดความล้า และเบื่อหน่ายที่จะตอบคำถามต่าง ๆ ทำให้นักเรียนไม่ตั้งใจทำแบบทดสอบ เค้าคำตอบเพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้การวิจัยผิดพลาดอย่างน่าเสียดาย ดังเช่น ยศ สันตสมบัติ และคนอื่น ๆ (2527 : 111) กล่าวว่า จุดอ่อนที่สำคัญประการหนึ่งในการใช้ CPI วัดลักษณะบุคลิกภาพของคนไทยคือ เนื้อหาหรือข้อความในแบบสอบถามมีมากเกินไป ทำให้ผู้ทำแบบสอบถามใช้เวลานานเกิดความเบื่อหน่ายได้ง่าย จุดอ่อนข้อนี้อาจจะได้รับการแก้ไข โดยการตัดทอนสเกลบางสเกลออกไป หรือเลือกใช้สเกลบางสเกล ใช้ในลักษณะบุคลิกภาพบางประการที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาเท่านั้น เป็นการตัดจำนวนข้อความในแบบสอบถามให้น้อยลง

จากปัญหาดังกล่าวน่าจะมีการศึกษาว่าถ้าลดความยาวของแบบทดสอบแต่ละฉบับลงบ้าง และให้มีผลกระทบต่อความเชื่อมั่นน้อยสุด หรือมีผลกระทบต่อผลการสอบตามจุดมุ่งหมายของการสอบให้น้อยสุด จากการทดลองของวิเชียร เกตุสิงห์ (2523 : 240 - 241) ใช้วิธี "การวิเคราะห์องค์ประกอบ" โดยใช้คะแนนรายข้อมาวิเคราะห์ด้วยเหตุผลที่ว่า ในแบบทดสอบแต่ละฉบับนั้น มีข้อทดสอบหลาย ๆ ข้อ หรือเป็นกลุ่มที่วัดพฤติกรรม หรือความสามารถอะไรบ้างอย่างร่วมกันอยู่ นั่นคือ มีข้อทดสอบหลายข้อวัดในสิ่งเดียวกัน น่าจะตัดข้อสอบที่วัดในสิ่งเดียวกันออกไปเสียบ้าง จากผลการทดลองปรากฏว่า สามารถลดข้อสอบลงเหลือ 65% ของจำนวนข้อสอบที่มีคุณภาพที่มีอยู่ทั้งหมด ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบลดลงเพียงเล็กน้อย แต่ประโยชน์ที่เห็นได้ชัดคือ ประหยัดทั้งเวลา แรงงานในการสร้างแบบทดสอบ และเวลาในการตอบแบบทดสอบ

จากปัญหาที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่า การที่แบบทดสอบมีความยาวมากเกินไป อาจไม่ทำให้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบสูงตามทฤษฎี เนื่องจากนักเรียนมีความล้า ความเบื่อหน่าย หรือไม่ตั้งใจทำแบบทดสอบนั้น ๆ ทำให้ผู้วิจัยสนใจจะเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย เมื่อลดความยาวให้สั้นลง จาก 300 ข้อ เหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาจำนวนข้อของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่ลดจำนวนข้อลงแต่ยังมีค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างจากฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ โดยทำการศึกษาดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ดังนี้
 - 1.1 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 210 ข้อ
 - 1.2 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 180 ข้อ
 - 1.3 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 150 ข้อ
 - 1.4 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 120 ข้อ
2. เปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ ดังนี้
 - 2.1 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 210 ข้อ
 - 2.2 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 180 ข้อ
 - 2.3 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 150 ข้อ
 - 2.4 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 120 ข้อ
3. เปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย เฉพาะของผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกไม่เบื่อ ดังนี้
 - 3.1 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 210 ข้อ
 - 3.2 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 180 ข้อ
 - 3.3 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 150 ข้อ
 - 3.4 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 120 ข้อ
4. เปรียบเทียบสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ดังนี้
 - 4.1 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 210 ข้อ
 - 4.2 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 180 ข้อ
 - 4.3 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 150 ข้อ
 - 4.4 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 120 ข้อ

5. เปรียบเทียบสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ
เยาวชนไทย ดังนี้

- 5.1 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 210 ข้อ
- 5.2 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 180 ข้อ
- 5.3 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 150 ข้อ
- 5.4 ระหว่างความยาว 300 ข้อ กับ 120 ข้อ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ และเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ ให้มีความยาวที่พอเหมาะและมีค่าความเชื่อมั่นสูงอย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
จำนวน 30,164 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
ที่ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) จำนวน 1,000 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษาค้นคว้า แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ ความยาวของแบบทดสอบ

3.2 ตัวแปรตาม คือ

3.2.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

3.2.2 สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

3.2.3 สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อ

4. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย จำนวน 5 ฉบับ ซึ่งมีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ แต่ละฉบับจะประกอบด้วย 6 คุณลักษณะ (Traits) ซึ่งเป็นแบบประเมินตนเอง ชนิดสถานการณ์ แบบข้อความ 3 ตัวเลือก ซึ่งผู้วิจัยสร้างตามทฤษฎีของไอแซกส์การตรวจให้คะแนนแต่ละข้อ จะมีคะแนนเป็น 0, 1 หรือ 2 คะแนน คุณลักษณะทั้ง 6 ประการ มีดังนี้คือ

- 4.1 การพึ่งตนเอง
- 4.2 ความขยันหมั่นเพียร
- 4.3 การประหยัดและอดออม
- 4.4 ความมีระเบียบวินัย
- 4.5 ความกตัญญูทดแทน
- 4.6 ความเสียสละ

และ มีคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึกในการตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย จำนวน 2 ข้อ คือ ความตั้งใจ และความรู้สึกเบื่อในการตอบแบบทดสอบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เยาวชนไทย หมายถึง บุคคลที่มีสัญชาติไทย มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ และมีใช้เป็นผู้บรรลุนิติภาวะแล้วด้วยการสมรส

2. บุคลิกภาพ หมายถึง คุณลักษณะ หรือลักษณะนิสัย (Traits) ที่รวมกันเป็นแบบฉบับเฉพาะของแต่ละบุคคลที่เกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ แรงจูงใจ ความคิด ความสนใจ ทักษะ และค่านิยม สังเกตได้จากพฤติกรรมที่แสดงออกมารวมถึงลักษณะภายนอกของบุคคล

3. บุคลิกภาพเยาวชนไทย หมายถึง คุณลักษณะที่เยาวชนไทยแสดงออกมาซึ่งเป็นบุคลิกภาพที่พึงประสงค์ของสังคมไทย ได้แก่ การพึ่งตนเอง ความขยันหมั่นเพียร การประหยัดและอดออม ความมีระเบียบวินัย ความกตัญญูทดแทน ความเสียสละ

4. แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามทฤษฎีของไอแซกส์ ประกอบด้วยคุณลักษณะ (Traits) 6 ประการ คือ การพึ่งตนเอง ความขยันหมั่นเพียร การประหยัดและอดออม ความมีระเบียบวินัย ความกตัญญูทดแทน ความเสียสละ

4.1 การพึ่งตนเอง หมายถึง การแสดงคุณลักษณะของบุคคลที่ช่วยเหลือตนเองด้านการเรียน การทำงาน กิจกรรมอื่น ๆ และการเงิน โดยใช้ความรู้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ และชอบหารายได้พิเศษ เพื่อช่วยเหลือตนเองด้านการเงิน

4.2 ความขยันหมั่นเพียร หมายถึง การแสดงคุณลักษณะของบุคคลที่เต็มใจตั้งใจ และเอาใจใส่ในการทำงาน การเรียน การเล่นกีฬา และกิจกรรมอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายหรือนอกเหนือจากภาระหน้าที่โดยทันท่วงทีไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง ไม่ทอดทิ้งต่ออุปสรรค และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

4.3 การประหยัด และอดออม หมายถึง การแสดงคุณลักษณะของบุคคลที่ใช้จ่ายเงินเท่าที่จำเป็นไม่ฟุ้งเฟ้อในเรื่องเครื่องอุปโภค บริโภค เครื่องนุ่งห่ม และอื่น ๆ เก็บรวบรวมรายได้ และคุ้มครองรักษาทรัพย์สิน (เงิน, ของใช้) ให้ปลอดภัย บุรณะของเก่าที่ควรบุรณะ ใช้และถนอมของใช้ ทรัพย์สินให้คงคุณค่า ทนของใช้เอง

4.4 ความมีระเบียบวินัย หมายถึง การแสดงคุณลักษณะของบุคคลที่ควบคุมความประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจรรยาบรรณ ขอบบังคับ ข้อตกลง กฎหมาย และศีลธรรม ได้แก่

4.4.1 การรักษาระเบียบวินัยในการบริโภค หมายถึง มีมารยาทในการรับประทานอาหารเรียบร้อย รับประทานอาหารในสถานที่อันสมควร

4.4.2 การรักษาระเบียบวินัยในการอุปโภค หมายถึง การรักษาร่างกายและเสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย และข้าวของเครื่องใช้ให้สะอาด เรียบร้อย วางของเครื่องใช้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

4.4.3 การรักษาระเบียบวินัยต่อสถานที่ หมายถึง การทิ้งขยะให้เป็นที่เป็นทาง ทำความสะอาดห้องเรียน โต๊ะ เก้าอี้ โรงเรียนและที่อยู่อาศัยให้สะอาดเป็นระเบียบ ปฏิบัติตามกฎหมายของโรงเรียน สาธารณสถานต่าง ๆ

4.4.4 การรักษาระเบียบวินัยภายใน หมายถึง มีกิริยาอ่อนน้อมสุภาพ ไม่เอะอะอาละวาด

4.5 ความกตัญญูกตเวที หมายถึง การแสดงคุณลักษณะของบุคคล ที่แสดงความเคารพนับถือ ยกย่อง เชิดชู ไม่ลบหลู่ดูหมิ่น ปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณด้วยความซื่อตรง ไม่มีลับลมคม ในหรือมีสิ่งใดแอบแฝง ไม่ละทิ้งผู้มีพระคุณ เมื่อผู้มีพระคุณเดือดร้อนลำบาก และทำความดีตอบแทนผู้มีพระคุณ

4.6 ความเสียสละ หมายถึง การแสดงคุณลักษณะของบุคคลที่ไม่เห็นแก่ตัว เสียสละใจอาสาช่วยผู้อื่นและส่วนรวมด้านการเรียน การงาน และทำกิจกรรมอื่น ๆ แบ่งปันเงิน เครื่องอุปโภค บริโภคและสิ่งของอื่น ๆ แก่ผู้สมควรให้

5. ความยาวของแบบทดสอบ หมายถึง จำนวนข้อคำถาม รวมทั้ง 6 คุณลักษณะ ซึ่งมีจำนวน 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ

6. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ หมายถึง ความคงเส้น คงวา ของคะแนนที่ได้จากการสอบ

7. เยาวชนไทยที่มีความตั้งใจ และไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ หมายถึง เยาวชนไทยที่ประเมินการตอบแบบทดสอบของตนเองว่า ตอบด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจแล้วเลือกคำตอบที่กำหนดไว้

8. เยาวชนไทยตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อหรือไม่เบื่อ หมายถึง เยาวชนไทยที่ประเมินความรู้สึกของตนเอง ในการตอบแบบทดสอบว่ารู้สึกเบื่อหรือไม่เบื่อ แล้วเลือกคำตอบที่กำหนดไว้

9. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง อาจารย์ผู้สอนวิชาวัดผลการศึกษา หรือผู้ที่มีคุณวุฒิตั้งแต่ปริญญาโททางวัดผลการศึกษาขึ้นไป หรือมีประสบการณ์ในการเป็น ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องของข้อสอบวัดบุคลิกภาพ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้แบ่งออกเป็น 8 ตอน คือ

1. ความหมายของบุคลิกภาพ
2. ทฤษฎีบุคลิกภาพ
3. การวัดบุคลิกภาพ
4. ประเภทของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ
5. บุคลิกภาพเยาวชนไทย
6. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
7. ความยาวของแบบทดสอบ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

ความหมายของบุคลิกภาพ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้ให้ความหมายของคำว่า "บุคลิกภาพ" ไว้แตกต่างกัน ดังนี้คือ

กิลฟอร์ด (Levy. 1970 ; citing Guilford. 1959 : 5) ได้ให้ความหมายของบุคลิกภาพว่าเป็นแบบแผนที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของคุณลักษณะประจำตัวของบุคคลนั้น

มิเชล (Mischel. 1976 : 2) ให้ความหมายของบุคลิกภาพว่าเป็นลักษณะพิเศษแบบแผนพฤติกรรม (รวมทั้งความคิดและอารมณ์) ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยประจำตัวของบุคคลที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเหตุการณ์หรือสถานการณ์

มันน์ (นวลละอ อ สุภาผล. 2527 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Munn. 1902) ให้ความหมายว่าเป็นลักษณะเด่นของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นการรวบรวมแบบแผนทั้งหมดมาเป็นบูรณาการของโครงสร้างพฤติกรรม เช่น ความสนใจ ทักษะสติ สติปัญญา ความสามารถ ความถนัด และสิ่งอื่น ๆ ที่แสดงถึงลักษณะนิสัย

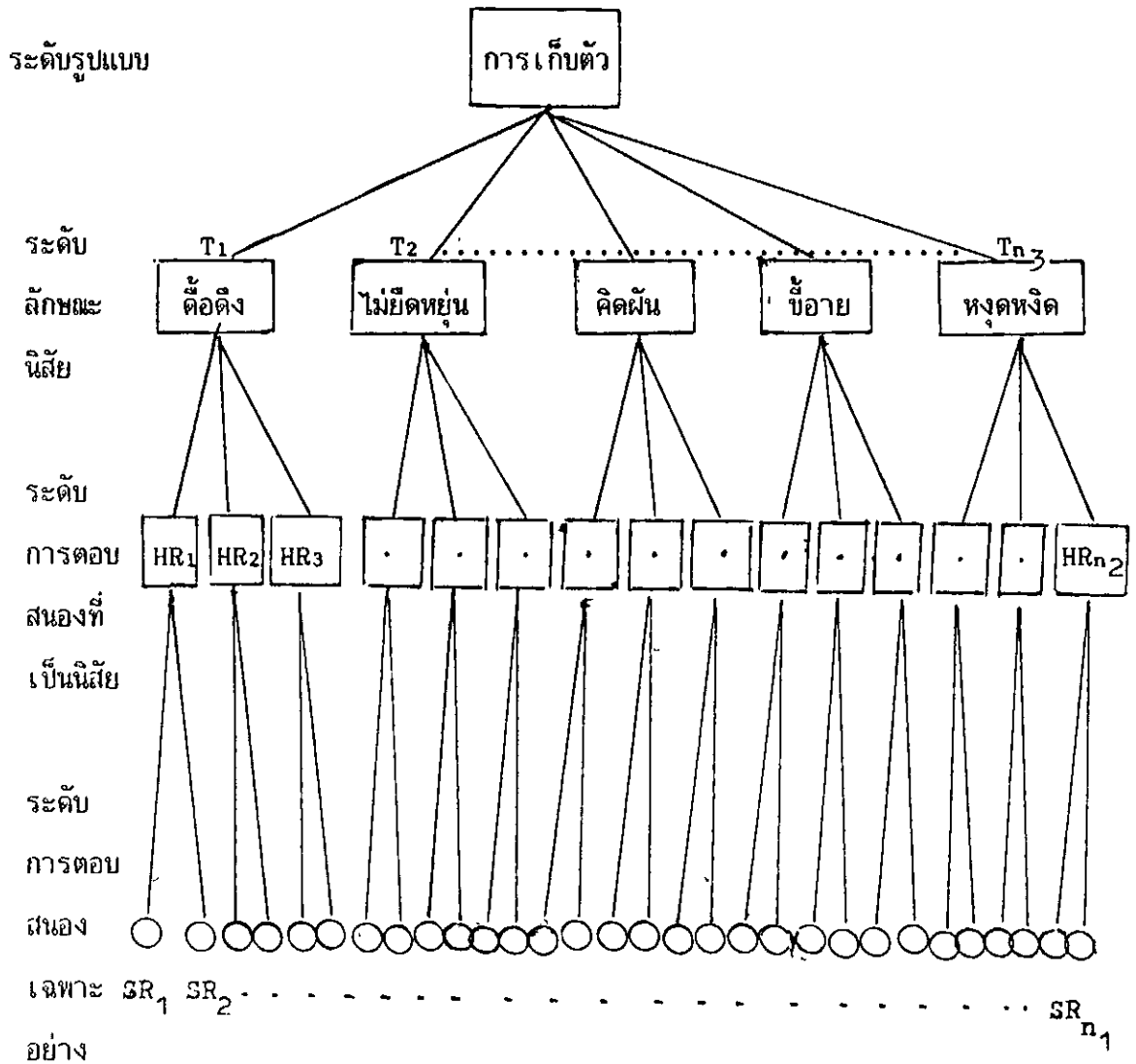
กัทธรี (Guthrie. 1944 : 58) ให้ความหมายว่า คือลักษณะนิสัยและระบบลักษณะนิสัยที่มีความสำคัญต่อสังคม อันมีสภาพคงตัวและยากที่จะเปลี่ยนแปลง

ทฤษฎีบุคลิกภาพ

การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีการจัดระบบของ ไอแซงค์ (Eysenck. 1970 : 13 - 15) เป็นหลักในการจำลองเชิงทฤษฎี (Theoretical Model)

ทฤษฎีการจัดระบบบุคลิกภาพของ ไอแซงค์

ไอแซงค์ (Eysenck. 1970 : 13 - 15) อธิบายว่าบุคลิกภาพประกอบด้วยพฤติกรรม 4 ระดับ พฤติกรรมดังกล่าวจัดระบบขึ้นตามขั้นจากระดับต่ำสุดถึงระดับสูงสุด ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 ตัวอย่างแสดงการจัดระบบระดับขั้นของบุคลิกภาพ

ระดับต่ำสุด คือระดับการตอบสนองเฉพาะอย่าง (Specific Responses) ใช้สัญลักษณ์ $SR_1, SR_2, \dots, SR_{n-1}$ พฤติกรรมในระดับนี้คือ การแสดงออก (Acts) ต่าง ๆ เช่น การตอบสนองต่อการทดสอบในการทดลองต่าง ๆ การตอบสนองต่อประสบการณ์หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน พฤติกรรมนี้สามารถสังเกตเห็นได้ อาจเป็นลักษณะ (Characteristic) ของบุคคลหรือไม่ก็ได้

ระดับที่สอง คือระดับการตอบสนองที่เป็นนิสัย (Habitual Responses)

ใช้สัญลักษณ์ $HR_1, HR_2, \dots, HR_n$ พฤติกรรมในระดับนี้คือ การตอบสนองเฉพาะอย่าง ซึ่งมีแนวโน้มที่จะเกิดซ้ำภายใต้เหตุการณ์ที่คล้ายคลึงกัน เช่น เมื่อทำการทดสอบซ้ำการตอบสนองของบุคคลจะคล้ายคลึงกับการตอบสนองเดิม หรือถ้าสถานการณ์ในชีวิตเกิดขึ้นซ้ำเดิม บุคคลจะแสดงปฏิกิริยาในลักษณะคล้ายคลึงปฏิกิริยาเดิม HR เป็นการจัดระบบขั้นต่ำสุด ปริมาณการจัดระบบสามารถวัดได้ในรูปของสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น เช่นวัดออกมาในรูปของโอกาสที่จะเป็นไปได้ (Probability) ที่พฤติกรรมจะคงเส้นคงวา ในสถานการณ์ที่เกิดซ้ำ

ระดับที่สาม คือระดับลักษณะนิสัย (Traits) ใช้สัญลักษณ์ $T_1, T_2, \dots, T_n$ พฤติกรรมในระดับนี้จัดระบบขึ้นจาก HR ตัวอย่างของลักษณะนิสัยคือ ลักษณะตื้อตึง ลักษณะความหงุดหงิด และลักษณะความไม่ยืดหยุ่น เป็นต้น ลักษณะนิสัยเป็นตัวแปร (Theoretical Constructs) ที่ขึ้นอยู่กับค่าสหสัมพันธ์ภายในที่สังเกตได้ของ HR ที่แตกต่างกันจำนวนหนึ่ง ในทัศนะของนักวิเคราะห์องค์ประกอบลักษณะนิสัยก็คือ องค์ประกอบกลุ่ม (Group Factors)

ระดับสูงสุด คือระดับรูปแบบของบุคลิกภาพ (Types) ตามตัวอย่างในภาพประกอบ 1 รูปแบบของบุคลิกภาพ คือการเก็บตัว พฤติกรรมในระดับนี้จัดระบบมาจากลักษณะนิสัย การจัดระบบขึ้นอยู่กับค่าสหสัมพันธ์ภายในที่สังเกตได้ของลักษณะนิสัยที่แตกต่างกันกลุ่มหนึ่ง รูปแบบของบุคลิกภาพถือว่าเป็นตัวแปรในระดับสูง (Higher - Order Constructs)

จากการศึกษาทฤษฎีของ ไอแซกส์ เห็นว่าบุคลิกภาพสามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบ ดังนั้นผู้วิจัยสนใจสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย โดยยึดทฤษฎีของ ไอแซกส์

การวัดบุคลิกภาพ

การวัดบุคลิกภาพเป็นเรื่องที่วัดยากและซับซ้อน เมื่อเทียบกับการวัดในสิ่งอื่น ๆ นักจิตวิทยาได้พยายามสร้างเครื่องมือขึ้นมาเพื่อวัดบุคลิกภาพซึ่งสามารถใช้วัดบุคลิกภาพตามลักษณะที่ต้องการจะวัด เป็นมาตรฐานถูกต้องแม่นยำ และเชื่อถือได้ วิธีการวัดบุคลิกภาพมีหลายวิธีด้วยกัน จิตรียา ไชยศรีพรหม (2527 : 10) กล่าวว่าวิธีการวัดบุคลิกภาพที่ใช้กันแพร่หลายคือ การใช้แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพซึ่งเป็นการรายงานตนเอง และทวี ท่อแก้ว (2517 : 121) กล่าวว่าถ้าจะให้ได้ผลที่มีความเที่ยงตรงสูงก็ควรจะใช้หลาย ๆ วิธีประกอบกัน ซึ่งพอสรุปวิธีการวัดบุคลิกภาพทั่วไปมี 5 วิธีดังนี้

1. วิธีการสังเกต เป็นการเฝ้ามองอย่างมีจุดมุ่งหมายมี 2 แบบคือ การสังเกตแบบควบคุมเป็นการสังเกตการแสดงผลพฤติกรรมของบุคคลในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ที่จัดไว้โดยเฉพาะ อีกแบบหนึ่งคือการสังเกตทั่วไปในชีวิตประจำวันที่บุคคลแสดงออก การบันทึกผลต้องบันทึกตรงตามที่เห็นโดยไม่นำความรู้สึกส่วนตัวเข้าไปเกี่ยวข้อง และผู้สังเกตต้องได้รับการฝึกฝนการสังเกตมาโดยเฉพาะ

2. วิธีการทดสอบ เป็นวิธีการที่นิยมใช้มาก การทดสอบประกอบด้วยข้อความต่าง ๆ หลายสิบข้อ โดยถือเอาปกติวิสัยของคนทั่วไปเป็นมาตรฐาน และข้อความหรือสถานการณ์ที่สร้างขึ้น มักเกี่ยวข้องกับความรู้สึกของผู้ถูกทดสอบ หรือสิ่งแวดล้อมหรือพฤติกรรมที่ทำอยู่เสมอ ๆ เมื่อตกอยู่ในสภาพนั้น ๆ

3. วิธีการรายงานตนเองมี 2 วิธีคือ

3.1 การวิเคราะห์ตนเอง คือการประมาณค่าตนเอง แบบวิเคราะห์ตนเองเป็นคำถามแบบปรนัย จะมีประโยชน์ในการเลือกอาชีพให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพ

3.2 การสัมภาษณ์ หมายถึง การสนทนาระหว่างบุคคลสองคนอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยผู้สัมภาษณ์เตรียมคำถามมา และจดบันทึกประมาณค่า ผู้ถูกสัมภาษณ์จะไม่รู้ตัวว่าถูกทดสอบบุคลิกภาพ

4. วิธีให้สร้างจินตนาการ (Projective Techniques) เป็นวิธีที่ผู้วัดได้จัดสิ่งเร้าขึ้นมาให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตอบสนอง เช่น เล่าเรื่องจากรูป ได้แก่ แบบทดสอบรอร์ชัค เป็นรูปภาพที่เกิดจากหยดหมึก, ให้สร้างความสัมพันธ์ต่อเนื่องจากคำที่กำหนด, ให้เติมข้อความที่ไม่สมบูรณ์, ให้แสดงออกโดยการวาดรูป

5. วิธีการศึกษาความเห็นจากคนอื่น เป็นวิธีการที่ผู้วัดสร้างแบบสอบถามขึ้นเพื่อถามบุคคลอื่นว่ามีความรู้สึกเกี่ยวกับบุคคลนั้นอย่างไรเช่น ครู เพื่อน ผู้ปกครอง

จากที่กล่าวมา จะเห็นว่าการวัดบุคลิกภาพทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับความเหมาะสมเกี่ยวกับผู้ที่ต้องการวัด ดังนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการทดสอบ ซึ่งเป็นวิธีที่เป็นปรนัย นำไปใช้ได้สะดวก ประหยัดทั้งแรงงาน และเวลา

ประเภทของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ แบ่งเป็น 3 ประเภทคือ (สถิต วงษ์สวรรค์. 2523 : 262)

1. แบบทดสอบให้รายงานตัว (Self Report Test of Questionnaires) หรือแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพประกอบด้วยชุดของข้อความให้ผู้ได้รับการทดสอบเขียนข้อความเพื่อแสดงบุคลิกภาพของตนออกมา มีดังนี้

1.1 แบบตรวจสอบรายการ (Checklists) เป็นชุดของข้อความที่ทำเป็นบัญชีรายการเกี่ยวกับบุคลิกภาพหรือการกระทำของบุคคล ให้ผู้ตอบตรวจสอบตนเองว่ามีลักษณะตรงกับข้อใด เช่น แบบตรวจสอบปัญหาของมูนนี่ (The Mooney Problem Checklists)

1.2 แบบสำรวจ (Inventory) เป็นชุดของข้อความที่มีคำตอบให้เลือกตอบได้ 2 ตัวเลือก เช่น จริง - ไม่จริง ใช่ - ไม่ใช่ อาจจะมี 3 ตัวเลือกบ้าง เช่น เพิ่มคำว่า คิดไม่ถึงใจไม่ได้ หรืออาจสร้างในรูปบังคับให้ตอบ (Forced Choice) โดยจัดข้อความไว้เป็นคู่ ๆ เพื่อให้ผู้ตอบพิจารณาข้อความแต่ละคู่ว่าข้อความใดตรงกับลักษณะของตนมากที่สุด ซึ่งผู้ตอบต้องเลือกเอาข้อความใดข้อความหนึ่ง ถึงแม้ว่าข้อความทั้งคู่ไม่ตรงกับลักษณะของตนก็ตาม โดยเลือกข้อความที่ไม่ตรงกับเขาน้อยที่สุด เช่นแบบทดสอบบุคลิกภาพของ มินเนโซตา (Minnesota Multiphasic Personality Inventory)

1.3 แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นแบบที่ดัดแปลงมาจากแบบตรวจสอบรายการ โดยดัดแปลงรูปแบบคำตอบที่ให้ตอบเพียงใช่ - ไม่ใช่ ชอบ - ไม่ชอบ จริง - ไม่จริง มาเป็นคำตอบที่มีน้ำหนักของการตอบ โดยมีการจำแนกความมากน้อยในการแสดงพฤติกรรมของตน โดยใช้คำไม่เคย นาน ๆ ครั้ง บ่อยครั้ง เสมอ เช่น แบบสำรวจ SSHA ซึ่งสำรวจลักษณะนิสัย และเจตคติทางการเรียน (The Survey of Study Habits and Attitude) ของบราวน์ และฮอลล์แมน

2. แบบทดสอบประเภทการฉายภาพหรือกลวิธีให้บุคคลระบายความในใจ (Projective Technique) เป็นกลวิธีทดสอบเพื่อหารายละเอียดเกี่ยวกับบุคลิกภาพของบุคคล โดยใช้เครื่องกระตุ้นหรือเร้า ทำให้บุคคลระบายความรู้สึกที่แท้จริงออกมาแล้วแปลความหมายจากคำตอบ จำแนกได้ 3 ประเภทคือ

2.1 ประเภทที่ใช้รูปภาพ (Pictorial Technique) คือ การสมมติสถานการณ์ให้ผู้ทดสอบอธิบายออกมาตามที่ตนเห็น เป็นสิ่งเร้าที่ไม่ให้ความหมายแจ่มแจ้ง อาจจะทำให้จินตนาการไปได้นานาประการ หรืออาจแปลความหมายได้มากกว่าหนึ่งอย่าง (Ambiguous) เช่นแบบทดสอบภาพหยดหมึกของ รอร์ชาค (The Rorachach Ink Blot Test) แบบทดสอบการเล่าเรื่องหรือบรรยายภาพที่มองเห็นของ เมอร์เรย์ (Murray, 1943) เรียกย่อ ๆ ว่า TAT (Thematic Apperception Test)

2.2 ประเภทที่ใช้ภาษา (Verbal Technique) เป็นแบบทดสอบที่ใช้การเขียนตอบและตอบปากเปล่า แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

2.2.1 ชนิดของคำสัมพันธ์ (Free Association) คือการให้คำมา 1 คำ และให้ผู้ตอบหาคำมาสัมพันธ์กับคำ ๆ นั้น เช่น ต้นไม้ เพื่อน โต๊ะ เกลียด ฯลฯ

2.2.2 ชนิดเติมประโยคให้สมบูรณ์ (Sentence Completion) เป็นการเขียนประโยคที่ยังไม่สมบูรณ์ ให้มีใจความสมบูรณ์

2.3 ประเภทที่ใช้การแสดงออก (Expression Technique) คือการให้ผู้ถูกวัดแสดงออกมาในรูปของการวาดรูป การเล่น และการแสดงละคร

3. แบบทดสอบประเภทให้พิจารณาจากสถานการณ์ต่าง ๆ (Situation Test) นักจิตวิทยาหลายท่านได้จัดแบบทดสอบประเภทนี้รวมไว้ในประเภทที่สองคือ แบบฉายภาพ (Projective Technique) แต่มีนักจิตวิทยาและนักวัดผลหลายท่านให้เหตุผลว่า แบบทดสอบประเภทฉายภาพเป็นกลวิธีให้ผู้ถูกทดสอบบรรยายภาพ และข้อความที่คลุมเครือ ภาพต่าง ๆ ก็มีแต่ภาพเฉย ๆ ไม่มีความหมายชัดเจน ผู้ตอบต้องจินตนาการและสามารถแปลความหมายได้มากกว่าหนึ่งอย่าง (Ambiguous) แต่แบบทดสอบวัดจากสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นการกำหนดสถานการณ์และตัวละครให้ผู้ตอบแสดงความรู้สึกออกมาภายใต้สถานการณ์นั้น ๆ ว่าเขามีความรู้สึกเช่นไร โดยให้เขาตอบในฐานะบุคคลที่ปรากฏในเรื่อง แบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

3.1 สถานการณ์แบบรูปภาพ เป็นการกำหนดตัวละครในรูปภาพ อาจมีคำพูดหรือการบรรยายภาพประกอบเล็กน้อย แต่ไม่เล่าเรื่องหรือบรรยายภาพทั้งหมด

3.2 สถานการณ์แบบข้อความ เป็นการกำหนดตัวละครโดยการเขียนบรรยายหรือเล่าเรื่องอย่างสั้น ๆ เช่นแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความเป็นนักธุรกิจของ อีร์นุช ไวลิสกุลมงคล (2533)

จากประเภทของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพทั้ง 3 ประเภทดังกล่าวทางจิตวิทยานิยมใช้วิธีการฉายภาพ (Projective Technique) ส่วนทางการศึกษา จะใช้ประเภทให้รายงานตนเอง (Self Report Test of Questionnaires) และแบบทดสอบให้พิจารณาจากสถานการณ์ต่าง ๆ (Situation Test) สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้แบบทดสอบประเภทสถานการณ์แบบข้อความ (Statement) ชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก เช่นเดียวกับแบบทดสอบวัดความเป็นนักธุรกิจของ อีรูนซ์ ไวลิสกุลมณคล (2533 : 32 - 33) ดังตัวอย่างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความเป็นนักธุรกิจ ซึ่งปรากฏในตาราง 1

ตาราง 1 ข้อสอบตามค่านิยมของพฤติกรรมที่แสดงถึงการมีบุคลิกภาพความเป็นนักธุรกิจ

คุณลักษณะ	ข้อสอบ	คะแนน
ความกล้าเสี่ยง	ถ้ามีการทดลองทางผลิตภัณฑ์ชิ้นใหม่ตามสูตรเคมี ซึ่งมีอันตราย จำเป็นต้องใช้ความระมัดระวัง ข้าพเจ้าคิดว่า	
	ก. จะทดลองด้วยตนเอง	2
	ข. ดูเพื่อนทดลองก็พอ	1
	ค. ไม่เกี่ยวข้องเด็ดขาด	0
กล้าแสดงตัว	ในขณะที่จัดกิจกรรมเล่นรอบกองไฟมีวิทยากรต้องการอาสาสมัครเพื่อเล่นเกม ข้าพเจ้าจะ	
	ก. สมัครด้วยตนเอง	2
	ข. ถ้าเพื่อนชวนก็สมัคร	1
	ค. ไม่สมัครเด็ดขาด	0

บุคลิกภาพเยาวชนไทย

ลักษณะประจำชาติของแต่ละชาติ เป็นผลรวมของลักษณะเด่นของวัฒนธรรมของแต่ละสังคมที่แสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมเด่นของมนุษย์ ซึ่งเป็นสมาชิกของสังคมนั้น พฤติกรรมเหล่านี้มักจะมีลักษณะร่วมกัน หรือคล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นผลมาจากศาสนา ประเพณี ความคิดเห็นทางศีลธรรมจรรยา ทำให้คนไทยมีวัฒนธรรมเป็นของตนเองโดยเฉพาะ คนไทยจึงมีนิสัยต่างจากคนในวัฒนธรรมอื่น ดังมีผู้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับนิสัยของคนไทย ดังต่อไปนี้

สมเด็จพระพันางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา (2526 : 26 - 27) ตรัสถึงลักษณะนิสัยคนไทยพอสรุปได้ดังนี้

1. รักอิสระเสรี
2. ปราศจากวิหิงสา หรือการเบียดเบียนผู้อื่น
3. ประสานประโยชน์
4. โอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เมตตากรุณา
5. กตัญญูทวดเวที่ต่อผู้มีพระคุณ

ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช (2526 : 32 - 40) กล่าวถึงนิสัยคนไทยดังนี้คือ

1. ความกตัญญู
2. ความจงรักภักดีและเคารพในองค์พระมหากษัตริย์
3. มีความยืดหยุ่น
4. รักอิสระเสรี
5. รักพวกพ้อง
6. พุ่มเฟิวย
7. เมตตา กรุณา

ชาญ มนุธรรม (2526 : 43 - 45) กล่าวถึงนิสัยคนไทยไว้ดังนี้

1. ขาดวินัย
2. พุ่มเฟิวย
3. ใ้เกียรติแก่ผู้ที่อ่อนแอกว่า
4. อิสระเสรี
5. ความกตัญญูทวดเวที่

ประสพ รัตนกร (2526 : 54 - 57) กล่าวถึงนิสัยคนไทยดังนี้

1. ใจกว้าง
2. ชอบสนุก
3. กตัญญู
4. รักศักดิ์ศรี
5. สบาย ไม่ผูกใจเจ็บ
6. ยึดหยุ่น
7. รักในหลวง

เอกวิทย์ ณ ถลาง (2526 : 66 - 70) กล่าวถึงนิสัยคนไทยพอสรุปได้ดังนี้

1. ไม่กระตือรือร้น
2. ใจกว้าง
3. เกรงใจ
4. อีสระเสรี

ประสงค์ สุ่นศิริ (2526 : 97 - 99) สรุปนิสัยของคนไทยไว้ดังนี้

1. เจื้อยซา
2. มีการประสานประโยชน์และประนีประนอม
3. เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
4. ยอมจำนนต่ออำนาจที่เหนือกว่า
5. รักอิสระ เสรีภาพ
6. จงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์
7. พุ่มเฟิย
8. เชื้อไขกลาง
9. นิยมตัวบุคคลมากกว่าหลักการ
10. เคารพอาวุโส
11. ขาดวินัย
12. รักสนุก ชอบเล่น

วีรยุทธ วิเชียรโชติ (2516 : 266 - 268) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของคนในสังคมไทยไว้ดังนี้คือ

1. ความเอื้อเฟื้อโอบอ้อมอารี
2. ความเกรงอกเกรงใจ
3. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง
4. ไม่นับประสิทธิภาพของการทำงานมักจะทำตามสบาย
5. รักสนุก
6. มุ่งหาความสุขในปัจจุบันแบบ "สืบบิ๊ยะใกล้มือ"
7. ขาดการประหยัด
8. ขาดการวางแผน
9. ขาดวินัยในตนเอง
10. ความรับผิดชอบในหน้าที่การงานไม่ค่อยสูง

ยศ สันตสมบัติ และคนอื่น ๆ (2527 : 106 - 123) ท้าวจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพของคนไทย โดยใช้แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ CPI (California Psychological Inventory) ได้สรุปบุคลิกภาพของคนไทย ไว้ดังนี้

1. เจื้อยท้อ
2. ขาดความรับผิดชอบต่องาน
3. ขาดระเบียบวินัย ไม่ตรงต่อเวลา
4. เบื่อหน่าย เครียดวิตกกังวลสูง
5. รักชาน้ำ
6. เก็บความรู้สึก
7. ประนีประนอม
8. อ่อนน้อม กตัญญูทเวที่
9. รักสนุก
10. เชื่อโชคกลาง
11. ไม่พอใจในชีวิตตนเอง
12. ชอบความสะดวกสบาย ทำอะไรตามใจตนเอง

13. เจ้าอารมณ์ ใกร่อง่ายเมื่อความคิิตตนเองถูกปฏิเสธ ใจร้อน
14. เก็บความรู้สึก (ควบคุมตนเอง)
15. ขี้สงสาร
16. อีสระ
17. เชื่อเรื่องกรรม เกิดมาเพื่อใช้กรรม ชีวิตดำเนินไปตามกรรมเก่า

จินตนา ทองย้อย (2525 : 29 - 64) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายได้ 11 องค์ประกอบคือ การชอบฝ่าฝืนกฎและระเบียบข้อบังคับของสังคม การเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ การไม่มีความมั่นใจในตนเอง การขัดแย้งในสังคม ความไม่รับผิดชอบในการทำงาน ความอาฆาตเค้น ความไม่มีจุดหมายในชีวิต การกระทำผิดพลาด การไม่สำนึกในความผิด ความไม่กล้าแสดงออก การเก็บตัว

ไพฑูลย์ รัตนังคละ (2512 : 66) ได้ทำการศึกษาว่าคนไทยมีบุคลิกภาพเด่น ๆ 18 ประการคือ รักสันติ ชอบสนุก เพื่อง่าย ถ่อมตน สิมง่าย เชื่อกรรม ชอบใช้อิทธิทธิ ยอมตามผู้มีอำนาจ ไม่เอาจริงเอาจัง ชอบอีสระแต่ขาดคคิก้า เมตตากรุณา กตัญญู ขี้เกรงใจ ขาดระเบียบวินัย เชื่อโชคลาง เคารพอาวุโส ชอบทำงานมีเกียรติ ชอบทำงานหนักขี้โรยหน้า

ประชา ผ่องใส (2530 : 235 - 236) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพความเป็นไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ 28 องค์ประกอบ คือ ความมีวินัย ความกตัญญูทเวที้ ความเชื่อโชคลาง นิยมตัวบุคคลมากกว่าหลักการ ยึดถือระบบพวกพ้อง ให้เกียรติผู้ที่อ่อนแอกว่า สิมง่ายไม่ผูกใจเจ็บ ให้อภัยง่าย รักศักดิ์ศรี หึงงในความเป็นไทย ความเป็นผู้นำ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เคารพอาวุโส ประสานประโยชน์ ประนีประนอม ความพุ่มเฟิอย รักสนุก ร่าเริง รักอีสระเสรี ส่วนองค์ประกอบที่เหลือไม่สามารถตั้งชื่อได้ เนื่องจากไม่ปรากฏตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักตัวประกอบมากกว่า 0.25 ถ้าจำแนกตามเพศ เพศชายจะได้ 30 องค์ประกอบ เพศหญิงได้ 31 องค์ประกอบ ถ้าจำแนกตามศาสนา ผู้ที่นับถือศาสนาพุทธได้ 30 องค์ประกอบ นับถือศาสนาอิสลามได้ 30 องค์ประกอบ และจำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง นักเรียนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ มีบุคลิกภาพความเป็นไทย 29 องค์ประกอบ ผู้ปกครองมีอาชีพเกษตรกรรม ประมง ป่าไม้ หรือเหมืองแร่ได้ 28 องค์ประกอบ อาชีพค้าขายได้ 31 องค์ประกอบ ผู้ปกครองอาชีพพนักงานหรือลูกจ้างเอกชนได้ 28 องค์ประกอบ และได้เปรียบเทียบบุคลิกภาพความเป็นไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ปรากฏว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีบุคลิกภาพความเป็นไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธกับนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามมีบุคลิกภาพความเป็นไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีบุคลิกภาพความเป็นไทยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อัจฉรา เปรมเบื่องเวส (2517 : 74 - 76) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว - เก็บตัว ความเกรงใจ และการพึ่งตนเอง ผลการศึกษาพบว่า บุคลิกภาพแสดงตัว - เก็บตัว มีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับการพึ่งตนเอง และความเกรงใจ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% แต่พบว่า ความเกรงใจและการพึ่งตนเองมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีความสัมพันธ์ทางสถิติ

สุรเกียรติ ลิ้มเจริญ (2523 : 52 - 57) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวลกับระเบียบวินัยในชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่า ระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเชื่อมั่นในตนเอง และระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวล ระเบียบวินัยแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อมั่นในตนเอง

จากรายงานการสัมมนาทางวิชาการ เรื่องแนวทางการพัฒนาเยาวชนในทศวรรษหน้าของธนาคารกรุงเทพ จำกัด เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2532 ณ ห้องประชุมชั้นที่ 30 ธนาคารกรุงเทพ จำกัด ได้สรุปคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเยาวชนไทยสำหรับอนาคตไว้ดังนี้คือ มีสุขภาพสมบูรณ์ แข็งแรง มีสมรรถภาพในการทำงานสูง เป็นผู้รู้ สุขภาพจิตดี มีจิตใจร่าเริง มีความเชื่อมั่น มีเหตุผล ยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น มีสัมมาคารวะ เข้าใจสภาพแวดล้อม อนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม อนุรักษ์วัฒนธรรม ขนบประเพณีอันดีงามของบ้านเมือง ปฏิบัติตามความนิยมไทย มีระเบียบวินัย อดทนเสียสละ กตัญญูต่อเวที มีธรรมาภิบาล เก็บออมไม่ฟุ้งเฟ้อ และมีศีลธรรมประจำใจ มีความคิดสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหาสังคมและพัฒนาประเทศ รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ยึดมั่นระบอบประชาธิปไตย (ธนาคารกรุงเทพ จำกัด. 2532 : 43 - 44)

สรุปบุคลิกภาพเยาวชนไทยจากผู้ทรงคุณวุฒิโดยเรียงลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อย ในที่นี้จะแสดงคะแนนที่ได้ตั้งแต่ 4 คะแนนขึ้นไปจากผู้ทรงคุณวุฒิ 14 ท่าน ปรากฏในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงคะแนนของคุณลักษณะต่าง ๆ ของบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิ
14 ท่าน

คุณลักษณะ	คะแนน
1. ความเอื้อเฟื้อ เมตตากรุณา	9
2. รักอิสระ	8
3. ขาดวินัย	8
4. ความกตัญญูทดแทน	7
5. ประนีประนอม ประสานประโยชน์	6
6. ความพุ่มเฟิอย	5
7. ชอบสนุก	5
8. ไม่กระตือรือร้น เฉื่อยชา	4
9. เชื้อไขกลาง	4

คุณลักษณะที่ไม่ได้แสดงไว้มีคะแนนตั้งแต่ 1 - 3 คะแนนซึ่งถือว่าน้อย

จากการที่คนไทยมีบุคลิกภาพบางประการไม่เป็นที่พึงประสงค์ เช่น ความพุ่มเฟิอย ไม่กระตือรือร้น เฉื่อยชา ขาดระเบียบวินัย เป็นต้น กระทรวงศึกษาธิการมองเห็นจุดบกพร่องเหล่านี้ จึงจัดหลักสูตรเพื่อฝึกฝนให้นักเรียนมีบุคลิกภาพที่ดีที่สังคมต้องการเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ดังคำกล่าวของ โกวิท วรรณพันธ์ (2535 : ไม่มีเลขหน้า) ว่า การส่งเสริมการเรียนการสอนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะการเน้นเรื่องการเรียนรู้เพื่อให้เกิดประโยชน์ เกิดความเจริญงอกงามในตัวผู้เรียนและสังคม ให้ผู้เรียนเป็นคนขยัน อดทน มีวินัย มีความรับผิดชอบ พึ่งตนเองได้ และมองเห็นช่องทางในการประกอบอาชีพ นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้ให้สำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2534 : ไม่มีเลขหน้า) จัดทำคู่มือแบบประเมินนักเรียน นักศึกษา เพื่อประเมินนักเรียน นักศึกษา เข้ารับรางวัลพระราชทาน โดยกำหนดความประพฤติพื้นฐานที่ดีในด้านต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. การพึ่งตนเอง
2. ความขยันหมั่นเพียร
3. ความกล้าหาญ
4. การประหยัดและอดออม
5. ความรับผิดชอบ
6. ความมีระเบียบวินัย
7. ความกตัญญูกตเวที
8. ความซื่อสัตย์
9. ความเสียสละ
10. การเทิดทูนสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

จากการศึกษาคู่มือการประเมินพฤติกรรมของนักเรียน นักศึกษา เพื่อเข้ารับรางวัลพระราชทาน และบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่ผู้ทรงคุณวุฒิกล่าวถึง ผู้วิจัยจึงนำพฤติกรรมทั้งสองฝ่ายมาประกอบการพิจารณาเพื่อค้นหาคุณลักษณะของบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่สังคมไทยต้องการปรากฏในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงคุณลักษณะต่าง ๆ ของบุคลิกภาพเยาวชนไทย

พฤติกรรมพื้นฐาน ของ กรมสามัญศึกษา	คุณลักษณะต่าง ๆ ของบุคลิกภาพ เยาวชนไทยที่ผู้ทรงคุณวุฒิอ้างถึง
1. การพึ่งตนเอง 2. ขยันหมั่นเพียร 3. ความกล้าหาญ 4. การประหยัด และอดออม 5. ความรับผิดชอบ 6. การมีระเบียบวินัย 7. ความกตัญญูทดแทน 8. ความซื่อสัตย์ 9. ความเสียสละ 10. การเทิดทูนสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์	1. รักอิสระ 2. ไม่กระตือรือร้น เจื้อยชา 3. ฟุ่มเฟือย 4. ขาดระเบียบวินัย 5. ความกตัญญูทดแทน 6. ความเอื้อเฟื้อ เมตตา กรุณา 7. ขอบสนุก 8. ประณีประนอม ประสานประโยชน์ 9. เชื้อไขกลาง

จากตาราง 3 ผู้วิจัยใช้คุณลักษณะเฉพาะที่มีการกล่าวในเรื่องเดียวกันเท่านั้น ดังนั้น บุคลิกภาพเยาวชนไทยที่สังคมไทยต้องการที่ผู้วิจัยจะนำไปสร้างเครื่องมือ ประกอบด้วย 6 คุณลักษณะดังนี้

1. การพึ่งตนเอง
2. ความขยันหมั่นเพียร
3. การประหยัด และอดออม

4. ความมีระเบียบวินัย
5. ความกตัญญูทักเวท
6. ความเสียสละ

จากการศึกษานิยามและงานวิจัยต่าง ๆ พอสรุปพฤติกรรมของคุณลักษณะต่าง ๆ และนำมาสร้างตามทฤษฎีของ ไอแซกส์ ได้ดังต่อไปนี้คือ

T1 คุณลักษณะ 1 : การพึ่งตนเอง (Self - Reliance)

HR1 ใช้ความรู้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ เพื่อช่วยเหลือตนเองด้านการเรียน การทำงาน กิจกรรมอื่น ๆ และการเงิน

HR2 ชอบหารายได้พิเศษ

T2 คุณลักษณะ 2 : ความขยันหมั่นเพียร

HR1 เต็มใจ ตั้งใจ และเอาใจใส่ในการทำงาน การเรียน การเล่นกีฬา และกิจกรรมอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมาย หรือนอกเหนือจากภาระหน้าที่ โดยทำทันทีไม่ผัดวันประกันพรุ่ง

HR2 ไม่ทอดทิ้งต่ออุปสรรค

HR3 ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

T3 คุณลักษณะ 3 : การประหยัด และอดออม

HR1 ใช้จ่ายเงินเท่าที่จำเป็น ไม่ฟุ่มเฟือย ในเรื่องเครื่องอุปโภค บริโภค เครื่องนุ่งห่ม และของอื่น ๆ

HR2 เก็บรวบรวมรายได้ และคุ้มครองรักษาทรัพย์สิน เงิน ของใช้ ให้ปลอดภัย

HR3 บุรณะของเก่าที่ควรบูรณะ

HR4 ใช้และถนอมของใช้ ทรัพย์สินให้คงคุณค่า

HR5 ทำของใช้เอง

T4 คุณลักษณะ 4 : ความมีระเบียบวินัย

HR1 มีมารยาทในการรับประทานอาหารเรียบร้อย

HR2 รับประทานอาหารในสถานที่อันสมควร

HR3 เสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อย (การแต่งกาย)

HR4 รักษาความสะอาดของร่างกาย

- HR5 ที่อยู่อาศัยสะอาดเรียบร้อย
- HR6 ข้าวของเครื่องใช้สะอาด วางไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย
- HR7 ทิ้งขยะให้เป็นที่เป็นทาง
- HR8 ทำความสะอาดห้องเรียน โต๊ะ เก้าอี้ โรงเรียน และที่อยู่อาศัยให้สะอาดเป็นระเบียบ
- HR9 ปฏิบัติตามกฎหมายของโรงเรียน, สาธารณสถานต่าง ๆ
- HR10 มีกิริยาอ่อนน้อมสุภาพ ไม่เอะอะอาละวาด
- T5 คุณลักษณะ 5 : ความกตัญญูต่อเวที
- HR1 แสดงความเคารพนับถือ ยกย่องเชิดชู ไม่ลบหลู่ดูหมิ่น
- HR2 ปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณด้วยความซื่อตรง ไม่มีลัษณคมในหรือมีสิ่งใดแอบแฝง
- HR3 ไม่ละทิ้งผู้มีพระคุณเมื่อผู้มีพระคุณเดือดร้อน ลำบาก
- HR4 ทำความดีตอบแทนผู้มีพระคุณ
- T6 คุณลักษณะ 6 : ความเสียสละ
- HR1 ไม่นิ่งดูดายสมัคใจ อาสาช่วยผู้อื่น หรือส่วนรวม ด้านการเรียน การงาน และทำกิจกรรมอื่น ๆ
- HR2 แบ่งปันเงิน เครื่องอุปโภค บริโภค และสิ่งของอื่น ๆ แก่ผู้ที่สมควรให้

ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

กรอนลันด์ (Gronlund. 1976 : 105) ให้ความหมายว่า ความเชื่อมั่นเป็น ความคงที่ของคะแนนในการทดสอบ หรือความคงที่จากการประเมินครั้งแรกและครั้งอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ อนาสตาซิ (Anastasi. 1968 : 105) ที่กล่าวไว้ว่าเป็นความคงที่ของคะแนนที่ได้จากการสอบบุคคลเดียวกันแต่ต่างเวลาและต่างโอกาส ลินด์วอลล์ และนิคโค (Lindvall and Nitko. 1967 : 126) บอกว่าหมายถึง ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการสอบสองครั้ง โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกัน สอบในเวลาที่แตกต่างกัน ส่วน นันนาลลี (Nunnally. 1964 : 59) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นเป็นสัดส่วนระหว่างความแปรปรวนของคะแนนจริงกับความแปรปรวนของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ นอกจากนั้น ขวาล แพร์ตกุล (2516 : 136) สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2529 : 35) บุญเชิด ภิญโญนนิตพงษ์ (2521 :

269) ให้ความหมายของความเชื่อมั่นไว้ว่า เป็นความคงที่ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ แบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นสูง ไม่ว่าจะวัดบุคคลเดียวกันกี่ครั้งก็จะได้คะแนนเท่าเดิม ในทางตรงข้าม แบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นต่ำ คะแนนที่ได้จากการสอบสองครั้งของบุคคลเดียวกัน จะมีการเปลี่ยนแปลงมาก

ทฤษฎีความเชื่อมั่น (Theory of Reliability)

ทฤษฎีความเชื่อมั่น กล่าวว่า คะแนนที่ได้จากการทดสอบ (Observed Score)

จะประกอบด้วย คะแนนจริง (True Score) และคะแนนความคลาดเคลื่อน (Error Score) ดังสมการ

$$X = T + E \quad \dots\dots\dots(1)$$

เมื่อ X = คะแนนที่ได้จากการทดสอบ

T = คะแนนจริง

E = คะแนนความคลาดเคลื่อน

คะแนนความคลาดเคลื่อนคือ คะแนนที่เกิดจากความคลาดเคลื่อนในการวัด แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการสุ่ม (Random Error) กับความคลาดเคลื่อนอย่างมีระบบ (Systematic Error) สำหรับความคลาดเคลื่อนประเภทหลังจะไม่มีผลกระทบต่อความเชื่อมั่น ส่วนความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการสุ่มจะมีค่าทั้งบวกและลบจึงหักล้างกันหมด จากความคลาดเคลื่อนไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนจริง จึงเขียนสมการความแปรปรวนของแบบทดสอบได้ดังนี้

$$s_X^2 = s_T^2 + s_E^2 \quad \dots\dots\dots(2)$$

เมื่อ s_X^2 = ความแปรปรวนของคะแนนสอบ

s_T^2 = ความแปรปรวนของคะแนนจริง

s_E^2 = ความแปรปรวนของคะแนนความคลาดเคลื่อน

จากทฤษฎีความเชื่อมั่น (r_{xx}') คืออัตราส่วนระหว่างความแปรปรวนของคะแนน
จริงกับความแปรปรวนของคะแนนที่สอบ

$$\text{นั่นคือ} \quad r_{xx}' = \frac{s_T^2}{s_X^2} \dots\dots\dots(3)$$

จากสมการ (2) และ (3) จะได้

$$r_{xx}' = 1 - \frac{s_E^2}{s_X^2}$$

(Mehrens and Lehmann. 1984 : 268 - 269)

การตีความหมายสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบต่าง ๆ

อัลเลน และเยน (Allen and Yen. 1979 : 73 - 76) ได้เสนอการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (ρ_{xx}') ไว้ 6 ประการดังนี้คือ

1. ρ_{xx}' คือสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบที่ได้จากแบบทดสอบคู่ขนานของผู้สอบแต่ละคน ถ้าคะแนนสอบของแต่ละคนได้เหมือนกัน เมื่อใช้แบบทดสอบคู่ขนาน แบบทดสอบก็มีความเชื่อมั่นที่สมบูรณ์ ถ้าคะแนนจากการสอบที่ได้จากแบบทดสอบคู่ขนานไม่มีความสัมพันธ์กัน แบบทดสอบก็ไม่มี ความเชื่อมั่น

2. ρ_{xx}' เท่ากับสัดส่วนของความแปรปรวนใน X ที่อธิบายโดยความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับ X เป็นการตีความหมายแบบมาตรฐานสำหรับสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สัน ซึ่งกำลังสองของสหสัมพันธ์สามารถตีความหมายได้ว่าเป็นสัดส่วนของความแปรปรวนในตัวแปรหนึ่ง ที่อธิบายได้ด้วยความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปรอื่น ๆ ดังนั้น $\rho_{xx}'^2$ เป็นสัดส่วนของความแปรปรวนของคะแนนในแบบทดสอบคู่ขนาน

3. ρ_{xx}' คือ ความแปรปรวนของคะแนนจริง (σ_T^2) ทหารด้วยความแปรปรวนของคะแนนสอบ (σ_x^2) ถ้าความแปรปรวนของคะแนนสอบเท่ากับความแปรปรวนของคะแนนจริงแล้ว

$\rho_{xx}' = 1$ และความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน (σ_E^2) เท่ากับ 0 จะสรุปได้ว่า การวัดปราศจากความคลาดเคลื่อน ถ้าความเชื่อมั่นน้อยกว่า 1 แสดงว่าการวัดมีความคลาดเคลื่อน ถ้าความแปรปรวนของคะแนนสอบเท่ากับความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน จะได้ $\rho_{xx}' = 0$ ดังนั้น ถ้าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนมีน้อย คะแนนสอบจะมีค่าใกล้เคียงกับคะแนนจริง

4. ρ_{xx}' คือ กำลังสองของสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบกับคะแนนจริง (ρ_{XT}^2) เช่น ถ้าความเชื่อมั่นมีค่าเท่ากับ .64 แล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่สอบกับคะแนนจริงมีค่าเท่ากับ .80 ซึ่งสรุปได้ว่า

$$\rho_{xx}' < \rho_{XT}$$

5. $\rho_{xx}' = 1 - \rho_{XE}^2$ หมายถึง สัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อมั่นมีค่าเท่ากับ 1 ลบด้วยกำลังสองของความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบกับคะแนนความคลาดเคลื่อน ถ้า $\rho_{XE} = 0$ จะได้ $\rho_{xx}' = 1$

$$6. \quad \rho_{xx}' = 1 - \frac{\sigma_E^2}{\sigma_x^2} \text{ ถ้า } \rho_{xx}' = 1 \text{ แล้ว } \sigma_E^2 = 0$$

$$\text{ถ้า } \rho_{xx}' = 0 \text{ แล้ว } \sigma_E^2 = \sigma_x^2$$

ดังนั้นความแปรปรวนของคะแนนสอบจะมีผลกระทบต่อความเชื่อมั่น จะเห็นว่าความเชื่อมั่นที่ประมาณได้จากกลุ่มวิธีพหุวิธีจะมีแนวโน้มสูงกว่าการประมาณค่าจากกลุ่มเอกพหุวิธี

วิธีประมาณค่าความเชื่อมั่น (Estimates of Reliability)

เมื่อตีความหมายของค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกันออกไป ทำให้มีการประมาณค่าความเชื่อมั่นได้หลายวิธี ซึ่ง เฟอ์กูสัน (Ferguson. 1966 : 365 - 366) และสแตนเลย์ และฮอปกินส์ (Standley and Hopkins. 1972 : 122 - 127) ได้กล่าวว่า มีวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น 4 วิธีดังนี้

1. วิธีสอบซ้ำ (Test Retest Method) หรือเรียกว่าสัมประสิทธิ์ของความคงที่ (Coefficient of Stability) เป็นการนำแบบทดสอบฉบับเดียวกันไปทดสอบกับคน ๆ เดียวซ้ำสองครั้งในช่วงเวลาที่แตกต่างกันพอสมควร คะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองครั้งมีความสัมพันธ์กัน ค่าสหสัมพันธ์ที่ได้จะเป็นค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

2. วิธีใช้แบบทดสอบคู่ขนาน (Parallel - Forms Method) เป็นการนำแบบทดสอบที่มีลักษณะคู่ขนานกันหรือเท่าเทียมกัน โดยมีเนื้อหา ค่าเฉลี่ย และความแปรปรวนเท่ากัน ไปทดสอบในเวลาเดียวกัน หรือในเวลาที่แตกต่างกัน คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทั้งสองฉบับมีสหสัมพันธ์ และค่าสหสัมพันธ์ที่ได้คือค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

3. วิธีแบ่งครึ่งแบบทดสอบ (Split - Half Method) เป็นการนำแบบทดสอบฉบับเดียวไปทดสอบกับบุคคลกลุ่มเดียว แล้วแบ่งครึ่งแบบทดสอบเป็นชุดคะแนนของข้อดีและข้อคือนำคะแนนทั้ง 2 ชุดไปหาค่าสหสัมพันธ์ จากนั้นปรับขยายด้วยสูตรของ สเปียร์แมน - บราวน์ ค่าที่ได้คือค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

4. วิธีวัดความคงที่ภายในของแบบทดสอบ (Internal - consistency Method) เป็นการนำแบบทดสอบฉบับเดียวไปทดสอบกับบุคคลกลุ่มหนึ่งและนำไปหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีของ Kuder - Richardson

เมห์เรนส์ และเลห์แมน (Mehrens and Lehmann. 1984 : 271 - 272) กล่าวถึงการประมาณค่าความเชื่อมั่น มีวิธีการดังนี้

1. วิธีแบบสอบซ้ำ (Measures of Stability)
2. วิธีใช้แบบทดสอบคู่ขนาน (Measures of Equivalence)
3. วิธีใช้แบบทดสอบคู่ขนานและสอบซ้ำ (Measures of Equivalence and Stability)
4. วิธีวัดความคงที่ภายใน (Measures of Internal Consistency)
 - 4.1 วิธีแบ่งครึ่งข้อสอบ (Split - Half)
 - 4.2 วิธีของ Kuder - Richardson
 - 4.3 วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha)
 - 4.4 วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนของ ฮอยท์ (Hoyt's Analysis of Variance Produce)

5. ความเชื่อมั่นของผู้ให้คะแนน (Score (Judge) Reliability)

อัลเลน และเยน (Allen and Yen. 1979 : 88) กล่าวว่าวิธีประมาณค่าความเชื่อมั่นที่ต่างกันจะได้ค่าความเชื่อมั่นที่ต่างกัน สำหรับแบบทดสอบอาศัยความเร็ว ควรใช้แบบสอบซ้ำ หรือแบบทดสอบคู่ขนาน เพราะการหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้การแบ่งครึ่งแบบทดสอบ อาจทำให้ได้ค่ามากกว่าความจริง ส่วนการใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α) และวิธีของ Kuder - Richardson จะให้ค่าที่ต่ำกว่าความเป็นจริง

ลัวน สายยศ (2519 : 78 - 79) กล่าวว่า การหาสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบใด ต้องดูข้อตกลงเบื้องต้นของแต่ละวิธีเสียก่อนมีดังนี้ คือ

1. การหาสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบซ้ำ มีข้อตกลงว่าพฤติกรรมที่วัดจะต้องคงที่ ช่วงเวลาที่เว้นก่อนการสอบซ้ำไม่มีผลทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลง ดังนั้นแบบทดสอบที่ใช้วัดพฤติกรรมบางอย่างที่เปลี่ยนแปลงเร็ว ไม่ควรใช้วิธีนี้
2. การหาสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นโดยใช้แบบทดสอบคู่ขนาน ต้องสร้างแบบทดสอบคู่ขนาน ซึ่งแบบทดสอบจะต้องมีเนื้อหาเหมือนกัน คะแนนเฉลี่ยเท่ากัน ความแปรปรวนและความยากของแบบทดสอบต้องเท่ากัน ซึ่งการสร้างแบบทดสอบคู่ขนานเป็นเรื่องที่ยากและต้องใช้เงิน และเวลามากจึงจะทำได้
3. การหาสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบแบ่งครึ่งแบบทดสอบมีข้อตกลงว่า เมื่อแบ่งครึ่งแบบทดสอบแล้ว แบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับจะต้องมีคุณสมบัติเหมือนแบบทดสอบคู่ขนานทุกประการ โดยทั่วไปมักจะใช้ข้อคู่ - ข้อคี่
4. การหาสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบ Kuder - Richardson มีข้อตกลงว่า คะแนนแต่ละข้อจะต้องมีลักษณะ 0 - 1 และถ้าใช้สูตร KR - 21 ความยากของข้อสอบแต่ละข้อต้องเท่ากัน

ความยาวของแบบทดสอบ

กรอนลันด์ (Gronlund. 1976 : 117) กล่าวว่าไว้ว่า การเพิ่มจำนวนข้อสอบจะทำให้ค่าความเชื่อมั่นสูงขึ้น จะเห็นได้จากสูตรของ สเปียร์แมน - บราวน์ นอกจากนั้น แมกนัสสัน (Magnusson. 1967 : 68 - 74) ได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า การเพิ่มความยาวของข้อสอบด้วยการรวมแบบทดสอบที่ขนานกันหลาย ๆ แบบทดสอบ ทำให้ค่าความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ ถูกจัดออก

ไปหมดจะได้แค่คะแนนจริง ค่าความเชื่อมั่นก็จะกำหนดได้จากคะแนนจริงของแบบทดสอบ ซึ่งจะมีค่าเพิ่มขึ้น เมื่อรวมแบบทดสอบที่ขนานกันเข้าเป็นแบบทดสอบฉบับเดียว ถ้าแบบทดสอบมีความยาวเป็นอนันต์ (Infinity) ความเชื่อมั่นจะมีค่าเป็น 1.00 ส่วนอดัมส์ (Adam. 1964 : 97) กล่าวถึงการเพิ่มจำนวนข้อสอบเพื่อให้ค่าความเชื่อมั่นสูงขึ้นนั้นจะต้องขึ้นอยู่กับ จำนวนข้อที่เพิ่มขึ้นจะต้องมีคุณภาพเหมือนข้อสอบเดิมและการเพิ่มนั้นจะต้องให้เหมาะสมกับเวลาด้วย อนันต์ ศรีโสภ (2525 : 170 - 171) กล่าวว่า การที่จะทำให้แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นสูงขึ้น อาจทำได้โดยการเพิ่มจำนวนข้อสอบ แต่ถ้าเพิ่มข้อสอบแล้วไม่ทำให้ค่าความเชื่อมั่นสูงขึ้นอาจมาจากสาเหตุสามประการคือ

1. ข้อสอบต่าง ๆ จาก Domain มีสหสัมพันธ์ระหว่างกันต่ำมาก
2. ข้อสอบเกาะกันเป็นกลุ่ม ๆ (Clusters) คือแต่ละข้อภายในกลุ่มมีสหสัมพันธ์กันสูง แต่มีสหสัมพันธ์กับข้อในกลุ่มอื่นต่ำ ทำให้สหสัมพันธ์กับคะแนนรวมต่ำ
3. ข้อสอบบางข้อมีสหสัมพันธ์อย่างสูงกับบางข้อ แต่มีสหสัมพันธ์กับข้ออื่น ๆ เกือบเท่าศูนย์

ในทางปฏิบัติจะเห็นว่าการที่เราเพิ่มข้อสอบเข้าไปไม่ทำให้ค่าความเชื่อมั่นสูงนักมีสาเหตุจากหลายประการ เช่น ข้อสอบที่เพิ่มเข้าไปต้องมีค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกเหมือนข้อสอบเดิม ซึ่งเป็นการยากมากที่เราจะสร้างข้อสอบให้มีค่าความยาก และค่าอำนาจจำแนกเท่ากัน นอกจากนั้นความลำเอียงของเนื้อหาของกลุ่มตัวอย่างก็เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่ทำให้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบต่ำ จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยต้องการศึกษาถึงความยาวของแบบทดสอบที่มีผลต่อค่าความเชื่อมั่นโดยการเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย เมื่อลดความยาวให้สั้นลง

จากการศึกษาแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพของต่างประเทศและของคนไทย เช่น

1. The Minnesota Multiphasic Personality Inventory (MMPI)

ใช้กันอย่างแพร่หลายในการรักษาผู้ป่วยโรคจิตในระหว่างสงครามและหลังสงคราม แบบทดสอบประกอบด้วยคำถาม 550 ข้อ มีสามตัวเลือกคือ จริง - ไม่จริง และไม่ทราบคำตอบ มีคำถามซ้ำ 16 ข้อ เพื่อความเชื่อมั่นของการตอบคำถาม ประกอบด้วยคุณลักษณะ 11 ด้าน (อีรินช ไวลิสกลมกคล. 2533 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Kleinmuntz. 1967 : 195 - 196)

2. California Psychological Inventory (CPI) เป็นเครื่องมือทดสอบที่สร้างขึ้น ในรูปของแบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อความสั้น ๆ 480 ข้อ ข้อความบางข้อจะมีลักษณะค่อนข้างกำกวม สองแง่สองนัย เกิดจากความตั้งใจของผู้สร้างแบบสอบถาม ข้อความแต่ละข้อมีจุดมุ่งหมายที่จะวัดบุคลิกภาพด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ ผู้ตอบจะแสดงความรู้สึก เห็นด้วย - ไม่เห็นด้วย กับข้อความแต่ละข้อ ประกอบด้วย 18 สเกล และได้รับการตรวจสอบในแง่ความเที่ยงตรง เป็นระยะเวลานานกว่า 20 ปี ได้รับการดัดแปลงเป็นภาษาต่าง ๆ เกือบ 30 ภาษา (ยศ สันตสมบัติ และคนอื่น ๆ. 2527 : 110)

3. Omnibus Personality Inventory (OPI) สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการประเมินผลทัศนคติ ค่านิยม และความสนใจต่าง ๆ โดยเน้นที่ความรู้สึกนึกคิดด้านจิตใจ และกิจกรรมทางเชาวน์ปัญญาในลักษณะปกติทั่วไป มีคุณลักษณะ 20 ด้าน หลังจากใช้กระบวนการวิเคราะห์ปัจจัย และมีการพัฒนาสเกลต่าง ๆ มากกว่า 7 ปี ในที่สุด OPI จะมีทั้งหมด 14 สเกล โดยปรับปรุงมาจาก FORM, C - D เรียกว่า OPI FROM F มีข้อความทั้งสิ้น 385 ข้อ โดยให้ตอบเครื่องหมายถูกเมื่อคิดว่าข้อความเป็นจริง และเครื่องหมายผิดเมื่อคิดว่าข้อความนั้นไม่จริงสำหรับตนเอง แต่ละสเกลมีการให้คะแนนเป็นช่วง ๆ ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีคุณลักษณะในทางที่ดี ระดับที่จัดว่าได้คะแนนสูง คือจุดที่มีคะแนนมาตรฐาน 60 หรือเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 84 ผู้ที่ได้คะแนนมาตรฐานตั้งแต่ 70 ขึ้นไป แสดงว่าผู้นั้นมีคุณลักษณะต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในสเกลในลักษณะที่ดีอย่างยิ่ง (บังอร ภาวภิรมย์วิทย. 2527 : 57 - 58 ; อ้างอิงมาจาก Heist. 1968 : 4)

4. Guilford - Zimmerman Temperament Survey (GZTS) แบบทดสอบบุคลิกนี้มี 300 ข้อ แยกเป็นลักษณะต่าง ๆ 10 ด้าน ๆ ละ 30 ข้อ (Kleinmuntz. 1967 : 196 - 199)

5. Maudsley Personality Inventory (MPI) จะแยกลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลออกเป็น 2 แบบคือ Neuroticism และ Extroversion - Introversion ประกอบด้วยข้อความ 48 ข้อ แต่ละลักษณะของบุคลิกภาพคือ N และ E มีคำถาม 24 ข้อ (Kleinmuntz. 1967 : 201 - 202)

6. แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความเป็นนักธุรกิจของ อีร์นุช ไวลิสกุลมงคล มีคุณลักษณะ 6 ด้าน จำนวนข้อความ 90 ข้อคุณลักษณะละ 15 ข้อ (อีร์นุช ไวลิสกุลมงคล. 2533)

จากการศึกษาแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ พอจะสรุปความยาวของแบบทดสอบในแต่ละ
คุณลักษณะ โดยประมาณ ปรากฏในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงความยาวของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ

แบบทดสอบ วัดบุคลิกภาพ	จำนวน ข้อความ	จำนวน คุณลักษณะ	จำนวนข้อ แต่ละคุณลักษณะ
1. MMPI	550	11	50
2. CPI	480	18	27
3. OPI	385	14	28
4. GZTS	300	10	30
5. MPI	48	2	24
6. แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ ความเป็นนักธุรกิจ	90	6	15

จากการศึกษาความยาวของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ จะเห็นว่า แบบทดสอบแต่ละ
ประเภทจะมีความยาวในแต่ละคุณลักษณะไม่เท่ากัน ผู้วิจัยใคร่ศึกษาความยาวของแบบทดสอบวัด
บุคลิกภาพเยาวชนไทย ที่มีความยาวพอเหมาะว่าจะมีคุณลักษณะละกี่ข้อ โดยที่ค่าความเชื่อมั่น
ไม่ต่างจากฉบับที่ 1 ที่มีจำนวนข้อคำถาม 300 ข้อ โดยแบ่งเป็นฉบับย่อย ๆ อีก 4 ฉบับ
ดังมีรายละเอียด ปรากฏในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงความยาวของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า

แบบทดสอบ	จำนวนข้อคำถาม ในแต่ละคุณลักษณะ	จำนวนข้อ คำถามทั้งฉบับ	คิดเป็นร้อยละ ของฉบับ 300 ข้อ
ฉบับที่ 1	50	300	-
ฉบับที่ 2	35	210	70
ฉบับที่ 3	30	180	60
ฉบับที่ 4	25	150	50
ฉบับที่ 5	20	120	40

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

วิเชียร เกตุสิงห์ (2523 : 240 - 243) ได้ทำการทดลองเพื่อลดจำนวนข้อสอบในแบบทดสอบให้น้อยลง โดยนำแบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียน 5 ฉบับคือ ภาษา (คำศัพท์) คณิตศาสตร์ เหตุผล (ภาษา) เหตุผล (รูป) มิติสัมพันธ์ รวมจำนวนข้อสอบเกือบ 200 ข้อใช้เวลาเกินกว่า 2 ชั่วโมง (แบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับได้ผ่านการวิเคราะห์รายข้อ และผ่านการคัดเลือกมาแล้ว) มาทำการวิเคราะห์ห่อองค์ประกอบเป็นรายฉบับ แล้วนำผลการวิเคราะห์นั้นมาพิจารณาเลือกข้อสอบด้วยวิธีต่าง ๆ กัน คือ

วิธีที่ 1 พิจารณาในแต่ละองค์ประกอบมีข้อสอบใดบ้างที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) สูงตั้งแต่ .50 ขึ้นไป แล้วเลือกข้อเหล่านั้นมาทุกข้อ

วิธีที่ 2 ในแต่ละองค์ประกอบเลือกเฉพาะข้อที่มีน้ำหนักองค์ประกอบสูงที่สุดมาเพียงข้อเดียว เพื่อเป็นตัวแทนขององค์ประกอบนั้น ๆ

วิธีที่ 3 ในแต่ละองค์ประกอบเลือกข้อสอบที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบต่ำกว่า .50 มาทุกข้อ ส่วนข้อที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงกว่า .50 เลือกที่มีค่าสูงที่สุดมาเพียงข้อเดียว

นำมาตรวจให้คะแนนใหม่แล้วคำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ความเชื่อมั่น และหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างวิธีต่าง ๆ ทั้ง 3 วิธีกับคะแนนรวมทั้งฉบับที่ไม่ได้เลือกบางข้อออก จากการทดลองพบว่า วิธีที่ 1 และวิธีที่ 3 ให้ผลใกล้เคียงกันมาก ถ้าพิจารณาในแง่ของความสัมพันธ์กับคะแนนรวมทั้งฉบับโดยไม่มีการเลือกข้อสอบออก ส่วนค่าความเชื่อมั่น บางฉบับใกล้เคียงกันทั้งสองวิธีคือฉบับภาษาและเหตุผล (ภาษา) นอกนั้นให้ค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกัน คือฉบับที่มีข้อมากจะมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าฉบับที่มีจำนวนข้อน้อย ส่วนสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน (C.V.) วิธีที่ 1 ให้ผลใกล้เคียงกับการใช้ข้อสอบทุกข้อมากที่สุด

จากการทดลอง ถ้ามีความจำเป็นจะต้องใช้ข้อสอบน้อยข้อเพื่อประหยัดทั้งเวลา ค่าใช้จ่าย วิธีการนี้ก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะใช้ได้เพราะสามารถลดข้อสอบจากเดิมเหลือเพียง 65% ของข้อสอบที่มีคุณภาพที่มีอยู่ทั้งหมด

ซิมเมอร์แมน และฮัมฟรีย์ (วาร์เน ปีคริสชีย. 2513 : 9 ; อ้างอิงมาจาก Zimmerman and Humphrey. 1953 : 460 - 461) ได้ศึกษาถึงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเลือกตอบพบว่าการกำจัดตัวลองที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำสุดออกจากตัวเลือกของแบบทดสอบที่มี 5 ตัวเลือก จะทำให้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบสูงขึ้น และทำให้เวลาในการตอบแต่ละข้อลดลง

บูเดสคู และเนโว (Budescu and Nevo. 1985 : 183 - 196) ได้ศึกษาตัวเลือกที่เหมาะสมเพื่อหาข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับสัดส่วน โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 1018 คน ที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยไฮฟา (The University of Haifa) เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับ ประกอบด้วย แบบทดสอบคำศัพท์ 60 ข้อ แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน 24 ข้อ แบบทดสอบเหตุผลทางคณิตศาสตร์ 25 ข้อ ครั้งแรกใช้แบบทดสอบ 5 ตัวเลือก แล้วนำมาแบ่งเป็นแบบทดสอบสภาพการณ์ต่าง ๆ 6 แบบ คือ แบบทดสอบที่มี 4, 3 และ 2 ตัวเลือก โดยการสุ่มตัวลองตัวสุดท้ายออก และแบบทดสอบที่มี 4, 3 และ 2 ตัวเลือก โดยการคัดตัวลองที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำสุดออก ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับที่มีจำนวนตัวเลือกมากจะให้ค่าความแปรปรวนมาก ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนกสูงกว่าแบบทดสอบที่มีจำนวนตัวเลือกน้อย

ครุณ หาญตระกูล (2519 : 1 - 43) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 เป็นแบบทดสอบเลือกตอบชุดเดียวกัน แต่มี 5, 4, 3 และ 2 ตัวเลือก โดยใช้การคิดตัวลงที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำสุดออกทีละตัวจนเหลือ 2 ตัวเลือก ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบวัดทักษะทางคณิตศาสตร์ที่มี 4 ตัวเลือก มีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าแบบ 2, 3 และ 5 ตัวเลือกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิภาดา วัฒนกุลกิตติ (2529 : 1 - 94) ทำวิจัยเปรียบเทียบค่าความยาก ความเชื่อมั่น และสัดส่วนการเดาของแบบทดสอบที่มีตัวเลือกแตกต่างกัน โดยให้แบบทดสอบต่าง ๆ ที่มีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยของตัวลงในรายข้อ ไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบเลือกตอบ 3 ตัวเลือกมีค่าความยากแตกต่างกันทั้งในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และในกลุ่มตัวอย่างแต่ละระดับความสามารถ โดยแบบทดสอบ 3 ตัวเลือกง่ายสุด แบบทดสอบ 5 ตัวเลือกยากที่สุด ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ และสัดส่วนการเดา ทั้ง 3 ลักษณะไม่แตกต่างกัน ซึ่ง วิภาดา วัฒนกุลกิตติ (2529 : 47) กล่าวว่า แบบทดสอบเลือกตอบที่มีตัวเลือกต่างกันทั้ง 3 ลักษณะ ถูกควบคุมค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยของตัวเลือกในรายข้อไม่แตกต่างกัน จึงทำให้ค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ กิลฟอร์ด (Guilford and Fruchter, 1981 : 430 - 461) ที่ว่าค่าอำนาจจำแนกมีความสัมพันธ์กับค่าความเชื่อมั่นโดยค่าสหสัมพันธ์ภายในของข้อสอบ (Item Intercorrelation) เป็นค่าอำนาจจำแนกอย่างหนึ่ง ซึ่งค่าสหสัมพันธ์ภายในมีค่าสูงจะทำให้ค่าความเชื่อมั่นสูงด้วย

ผดุงชาติ สุวรรณวงศ์ (2516 : 42 - 43) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของข้อสอบที่เพิ่มความยาว โดยให้ความคิดว่า ถ้าขยายข้อสอบให้ยาวขึ้น ความเชื่อมั่นจะสูงขึ้น ผลการวิจัยพบว่า มีข้อสอบบางฉบับเมื่อเพิ่มความยาวขึ้นแล้วมีค่าความเชื่อมั่นต่ำลง ทั้งนี้เป็นเพราะข้อสอบที่เพิ่มบางข้อมีความสัมพันธ์ทางลบกับข้อเดิมจึงทำให้สหสัมพันธ์เฉลี่ยลดลง

บุญเรือน จรัสวิมล (2521 : 40 - 41) ได้ศึกษาการเพิ่มข้อสอบที่มีผลต่อค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยเพิ่มจำนวนข้อสอบในแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาวิทยาศาสตร์จากเดิม 30 ข้อ เป็น 60 ข้อ ข้อสอบที่เพิ่มในแต่ละฉบับมีช่วงระดับความยากต่างกันคือ .40 - .60, .30 - .70, และ .20 - .80 ผลการศึกษาพบว่า การเพิ่มจำนวนข้อสอบด้วยข้อสอบที่มีความยากต่างกันไม่ทำให้ความเชื่อมั่นต่างกัน เมื่อนำแบบทดสอบที่เพิ่มความยาวไป

เปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นกับฉบับเดิมพบว่า แบบทดสอบที่เพิ่มความยาวที่มีช่วงระดับความยาก .30 - .70 และ .20 - .80 มีความเชื่อมั่นสูงกว่าฉบับเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ .05 ตามลำดับ ส่วนแบบทดสอบที่เพิ่มจำนวนข้อในช่วงระดับความยาก .40 - .60 ค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าฉบับเดิมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ชนะ ทานะวงศ์ (2521 : 23 - 27) ได้ศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มีจำนวนข้อ และตัวเลือกต่างกัน ในวิชาวิทยาศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจทางวิทยาศาสตร์วัดทักษะทางวิทยาศาสตร์ และวัดปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ ในแบบทดสอบหนึ่ง ๆ สร้างเป็น 4 ฉบับย่อย ๆ คือ แบบทดสอบชนิด 30 ข้อ 2 ตัวเลือก, 20 ข้อ 3 ตัวเลือก, 15 ข้อ 4 ตัวเลือก และ 12 ข้อ 5 ตัวเลือก ผลการศึกษาปรากฏว่าแบบทดสอบ 30 ข้อ 2 ตัวเลือก มีแนวโน้มให้ค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าแบบทดสอบลักษณะอื่น ๆ

ยศอารีย์ รวยธนพานิช (2534 : 56 - 58) ได้เปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบปรนัยชนิด เลือกตอบวิชาคณิตศาสตร์ที่มีความยากต่างกันคือ .40 - .60, .30 - .70 และ .20 - .80 และเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเมื่อมีจำนวนข้อต่างกันคือ 30, 40, 50 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบที่มีช่วงความยากต่างกันเมื่อมีจำนวนข้อเท่ากัน มีค่าความเชื่อมั่นไม่ต่างกัน และแบบทดสอบที่มีความยาวต่างกันเมื่อมีช่วงความยากเท่ากัน มีค่าความเชื่อมั่นไม่ต่างกัน ยกเว้น ที่มีช่วงความยาก .40 - .60 แบบทดสอบที่มี 50, 40 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าแบบทดสอบที่มี 30 ข้อ ส่วนแบบทดสอบที่มี 50 และ 40 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นไม่ต่างกัน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าบางครั้งความยาวของแบบทดสอบเพิ่มขึ้น ไม่ทำให้ความเชื่อมั่นสูงขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าถ้าจะลดความยาวของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยให้สั้นลง ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอาจจะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เพราะแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาวมาก อาจมีข้อบกพร่องเนื่องจากเด็กเกิดความล้า ความเบื่อหน่าย หรือไม่ตั้งใจในการทำแบบทดสอบ ทำให้เดาคำตอบเพื่อให้การสอบเสร็จสิ้นโดยเร็ว ดังนั้นผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยเมื่อลดความยาวให้สั้นลง

บทที่ 3
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 30,164 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานครที่ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) โดยดำเนินการดังนี้จากโรงเรียนทั้งหมดซึ่งแบ่งเป็น 9 กลุ่มโรงเรียน สุ่มมา 2 กลุ่มโรงเรียนได้กลุ่มโรงเรียนที่ 1 และที่ 7 ในแต่ละกลุ่มโรงเรียน สุ่มมา 3 โรงเรียน ด้วยการสุ่มอย่างง่าย จากนั้นในแต่ละโรงเรียนสุ่มมา 4 ห้องเรียนได้จำนวนนักเรียน 1,000 คน ดังปรากฏในตาราง 6

ตาราง 6 โรงเรียน จำนวนห้องเรียนและจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการศึกษาค้นคว้า

โรงเรียน	จำนวน ห้องเรียน	ม4	ม5	ม6	รวม
<u>กลุ่มโรงเรียนที่ 1</u>					
สวนกุหลาบวิทยาลัย	4	50	50	82	182
วัดราชบพิธ	4	40	70	39	149
สตรีวิทยา	4	95	45	40	180

ตาราง 6 (ต่อ)

โรงเรียน	จำนวน ห้องเรียน	ม4	ม5	ม6	รวม
<u>กลุ่มโรงเรียนที่ 7</u>					
ศึกษานารี	4	50	100	40	190
สิงหราชพิทยาคม	4	65	46	32	143
รัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน	4	40	40	76	156
รวม	24	340	351	309	1000

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

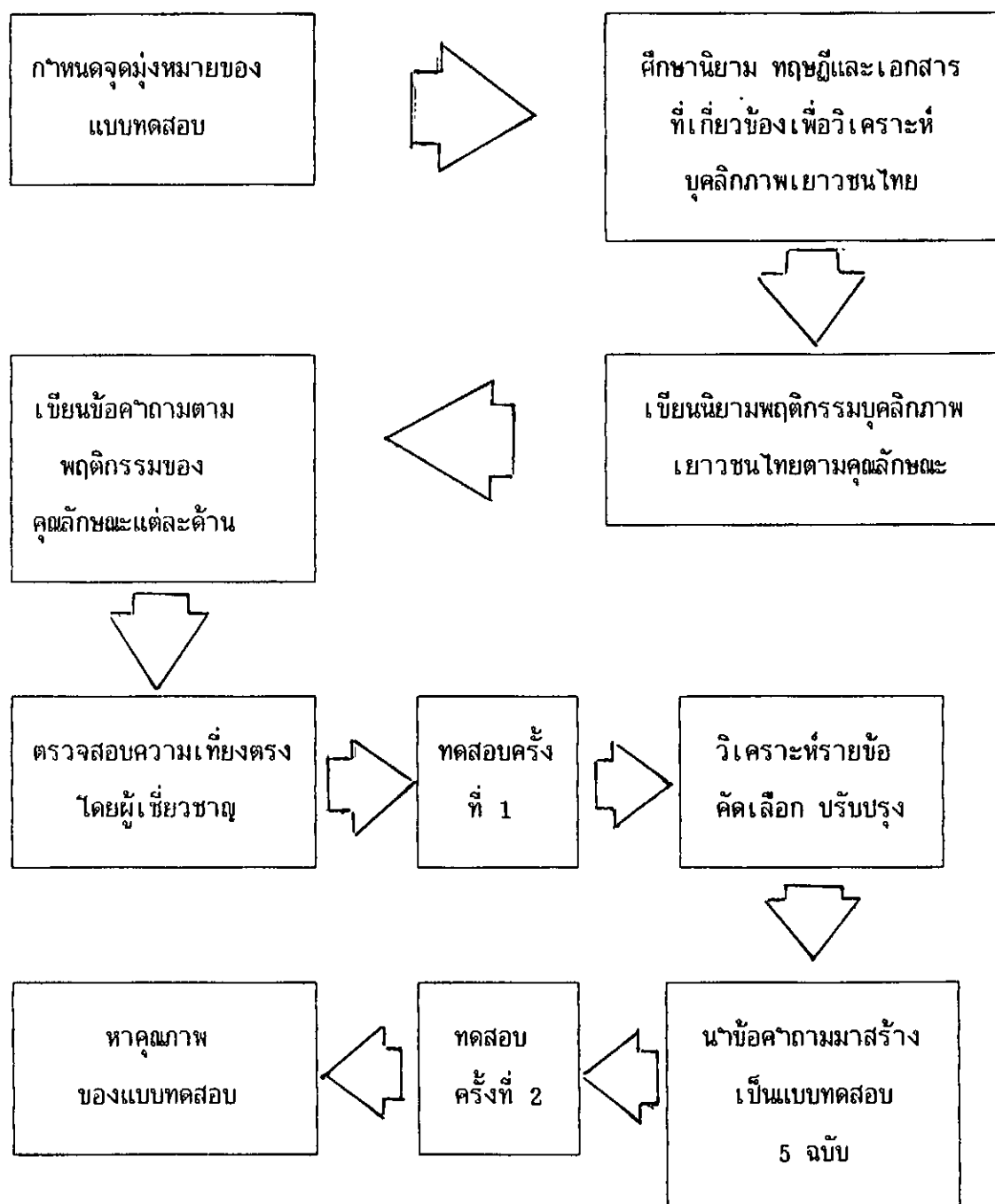
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย จำนวน 5 ฉบับ ซึ่งมีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อแต่ละฉบับประกอบด้วย 6 คุณลักษณะ ซึ่งเป็นแบบประเมินตนเองชนิดสถานการณ์แบบข้อความมี 3 ตัวเลือก สร้างตามทฤษฎีของไอแซกส์ การตรวจให้คะแนนแต่ละข้อจะมีคะแนนเป็น 0, 1 หรือ 2 คุณลักษณะทั้ง 6 ประการมีดังนี้คือ

1. การพึ่งตนเอง
2. ความขยันหมั่นเพียร
3. การประหยัดและอดออม
4. ความมีระเบียบวินัย
5. ความกตัญญูทดแทน
6. ความเสียสละ

และมีคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกในการตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย จำนวน 2 ข้อ คือ ความตั้งใจ และความรู้สึกเกี่ยวกับการตอบแบบทดสอบนั้น

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างแบบทดสอบตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 แสดงลำดับขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย

การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ตามภาพประกอบ 2 ข้างต้น ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของแบบทดสอบ เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย
2. ศึกษาทฤษฎี ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้มี

บุคลิกภาพเยาวชนไทย ศึกษาทฤษฎีการจัดระบบของ ไอแซกส์ (Eysenck, 1970 :

13 - 15) ได้คุณลักษณะของเยาวชนไทยที่สังคมต้องการมีจำนวน 6 ด้าน คือ การพึ่งตนเอง ความขยันหมั่นเพียร การประหยัดและอดออม ความมีระเบียบวินัย ความกตัญญูต่อเวที ความเสียสละ

3. เขียนนิยามพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมีบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่วัดได้ในรูปนิยามเชิงปฏิบัติการ ตามทฤษฎีของ ไอแซกส์

4. เขียนข้อคำถามตามนิยามพฤติกรรม แต่ละคุณลักษณะของบุคลิกภาพเยาวชนไทย ในรูปสถานการณ์ชนิดข้อความ มี 3 ตัวเลือก จำนวน 360 ข้อ แยกเป็นคุณลักษณะละ 60 ข้อ แต่ละข้อจะมีคะแนนเป็น 0, 1, 2 คะแนน ดังตัวอย่าง

คุณลักษณะ	ข้อคำถาม	คะแนน
1. การพึ่งตนเอง	HR1 ใช้ความรู้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่เพื่อช่วยเหลือตนเองด้านการเรียน การทำงานและกิจกรรมอื่น	
	1. เครื่องใช้ภายในบ้านชำรุดเล็กน้อย	
	ข้าพเจ้าจะ	
	ก. ทำการซ่อมแซมจนใช้งานได้	2
	ข. ขอให้พ่อหรือแม่ช่วยซ่อมให้	0
	ค. หาผู้ช่วยก่อนลงมือซ่อม	1

คุณลักษณะ	ข้อความถาม	คะแนน
2. ความขยันหมั่นเพียร	HR1 : เต็มใจ ตั้งใจ และเอาใจใส่ในการทำงาน การเรียน การเล่นกีฬา และกิจกรรมอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายหรือนอกเหนือจากภาระหน้าที่ โดยทำทันที ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง 1. ข้าพเจ้าศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากที่เรียนในห้องเรียนและทบทวนบทเรียน ก. เสมอ ข. บางครั้ง ค. นาน ๆ ครั้ง	2 1 0
3. การประหยัดและอดออม	HR1 : ใช้จ่ายเงินเท่าที่จำเป็น ไม่ฟุ่มเฟือยในเรื่องเครื่องอุปโภคบริโภค เครื่องนุ่งห่มและของอื่น ๆ 1. ทุกครั้งที่ซื้อของข้าพเจ้าคำนึงว่าของนั้น ก. จำเป็นต้องใช้หรือไม่ ข. สวยงามถูกใจหรือไม่ ค. เหมาะสมกับราคาหรือไม่	2 0 1

คุณลักษณะ	ข้อความถาม	คะแนน
4. ความมีระเบียบวินัย	HR7 : ทิ้งขยะให้เป็นที่เป็นทาง 1. เมื่อจะทิ้งเศษกระดาษ แต่บริเวณนั้นไม่มีถังขยะอยู่เลยข้าพเจ้าจะ ก. เก็บเศษกระดาษไว้ก่อนจนกว่าจะพบถังขยะ 2 ข. แอบทิ้งบริเวณที่ไม่มีคนเห็น 0 ค. เดินหาถังขยะจนพบ 1	
5. ความกตัญญูทดเวท	HR3 : ไม่ละทิ้งผู้มีพระคุณ เมื่อผู้มีพระคุณเดือดร้อนลำบาก 1. ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้ดู หรือฟังเรื่องราวของคนชราที่ถูกลูก ๆ ทอดทิ้ง ข้าพเจ้าจะรู้สึก ว่า ก. สงสารและจะไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้ในครอบครัวของข้าพเจ้า 2 ข. คนชราเหล่านั้นอาจจะจู้จี้ขี้บ่นทำให้ลูก ๆ หลาน ๆ ทนไม่ได้ 0 ค. ข้าพเจ้าจะพยายามดูแลปู่ ย่า ตา หรือยายให้ดี 1	

คุณลักษณะ	ข้อคำถาม	คะแนน
6. ความเสียสละ	HR1 : ไม่นิ่งดูตายสมัครใจอาสาช่วยผู้อื่น หรือส่วนรวมด้านการเรียนการทำงาน และทำกิจกรรมอื่น ๆ 1. โรงเรียนขออาสาสมัคร ไปปลูกต้นไม้ที่สวนสาธารณะในวันหยุด บ้าพเจ้าจะ ก. เต็มใจไป ข. ไม่เต็มใจไป ค. ไม่ยอมไปแน่ ๆ	2 1 0

5. ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบด้านความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นนักวัดผลมีคุณวุฒิตั้งแต่ปริญญาโทขึ้นไป หรือมีประสบการณ์ในการเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องของข้อสอบวัดบุคลิกภาพ เป็นผู้พิจารณาความสอดคล้อง ข้อที่ใช้ได้จะต้อง เป็นข้อที่มีจำนวนผู้เชี่ยวชาญไม่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่ง พิจารณาว่าใช้ได้ ถ้าข้อใด มีผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าใช้ได้ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งจะนำมาปรับปรุงแก้ไขหรือตัดทิ้ง แล้วสร้างใหม่จนได้ ข้อสอบที่มีคุณภาพครบคุณลักษณะและ 60 ข้อ รวม 6 คุณลักษณะ 360 ข้อ ตัวอย่างแบบประเมิน ความสอดคล้องของข้อสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย มีดังต่อไปนี้

ตัวอย่างแบบประเมินความสอดคล้องของข้อสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย

- คำชี้แจง 1. แบบประเมินนี้มุ่งมุ่งหมายเพื่อประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับคุณลักษณะของบุคลิกภาพเยาวชนไทยในแต่ละด้าน
2. ข้อคำถามแต่ละข้อเป็นแบบรายงานตนเอง โดยให้ผู้ตอบพิจารณาตนเองแล้วเลือกตอบจาก 3 ตัวเลือก

3. ให้ท่านประเมินว่าข้อความแต่ละข้อที่แสดงไว้นั้น สามารถวัดได้ตรงหรือสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องของตัวเลขใดตัวเลขหนึ่ง ดังนี้

+ 1 เมื่อท่านแน่ใจว่าข้อความนั้นวัดได้ตรงกับคุณลักษณะที่

ต้องการวัด

0 เมื่อท่านไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นวัดได้ตรงกับคุณลักษณะที่

ต้องการวัดหรือไม่

- 1 เมื่อท่านแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่สามารถวัดคุณลักษณะที่

ต้องการวัดได้

คุณลักษณะ	ข้อความ	คะแนน	ผลการประเมิน			ข้อเสนอแนะ
			+1	0	-1	
การพึ่งตนเอง	HR ₁ : ใช้ความรู้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ เพื่อช่วยเหลือตนเอง ด้านการเรียน การทำงาน และกิจกรรมอื่น ๆ					
	1. เครื่องใช้ภายในบ้านชำรุดเล็กน้อยข้าพเจ้าจะ					
	ก. ทำการซ่อมแซมจนใช้งานได้	2				
	ข. ขอให้พ่อหรือแม่ช่วยซ่อมให้	0				
	ค. หาผู้ช่วยก่อนลงมือซ่อม	1				

คุณลักษณะ	ข้อความถาม	คะแนน	ผลการประเมิน			ข้อเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ความกตัญญู กตเวที	HR3 : ไม่ละทิ้งผู้มีพระคุณ เมื่อ ผู้มีพระคุณเดือดร้อนลำบาก					
	1. ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้ดูหรือฟัง เรื่องราวของคนชรา ที่ ถูกลูก ๆ ทอดทิ้ง ข้าพเจ้า จะรู้สึกว่					
	ก. สงสารและจะไม่มี เหตุการณ์เช่นนี้ใน ครอบครัวข้าพเจ้า	2				
	ข. คนชราเหล่านั้นอาจจะจู้จี้ ขี้บ่น ทำให้ลูก ๆ หลาน ๆ ทนไม่ได้	0				
	ค. ข้าพเจ้าจะพยายามดูแล ปู่ ย่า ตา หรือยายให้ดี	1				

6. หากคุณภาพของแบบทดสอบ โดยนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมา
แบ่งออกเป็น 2 ฉบับ แต่ละฉบับประกอบด้วยคุณลักษณะ 3 ด้าน ซึ่งได้มาด้วยการสุ่มอย่างง่ายดังนี้
ฉบับที่ 1 ประกอบด้วย 3 คุณลักษณะ คือ การพึ่งตนเอง ความขยันหมั่นเพียร
การประหยัด และอดออม คุณลักษณะละ 60 ข้อ รวม 180 ข้อ
ฉบับที่ 2 ประกอบด้วย 3 คุณลักษณะ คือ ความมีระเบียบวินัย ความกตัญญูกตเวที
ความเสียสละ คุณลักษณะละ 60 ข้อ รวม 180 ข้อ

นำไปทดสอบกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน จำนวน 400 คน จากโรงเรียนสตรีวัดอัมรินทร์ จำนวน 150 คน โรงเรียนวัดสระเกศ จำนวน 121 คน โรงเรียนเทพศิรินทร์ จำนวน 129 คน โดยสุ่มนักเรียนแต่ละห้องออกเป็น 2 กลุ่ม เพื่อทำแบบทดสอบกลุ่มละ 1 ฉบับ นักเรียนที่ทำแบบทดสอบฉบับที่ 1 มี 200 คน นักเรียนที่ทำแบบทดสอบฉบับที่ 2 มี 200 คน

7. นำผลการสอบมาตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์รายข้อด้วยการหาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้ t-test ปรากฏผลดังต่อไปนี้ คุณลักษณะการพึ่งตนเองได้ค่า t ตั้งแต่ -0.6495 ถึง 7.0507 ค่า $t > 1.67$ มีจำนวน 50 ข้อ คุณลักษณะความขยันหมั่นเพียรได้ค่า t ตั้งแต่ 0.6433 ถึง 6.6201 ค่า $t > 1.67$ มีจำนวน 56 ข้อ คุณลักษณะการประหยัด และอดออมได้ค่า t ตั้งแต่ -0.1437 ถึง 6.7382 ค่า $t > 1.67$ มีจำนวน 55 ข้อ คุณลักษณะความมีระเบียบวินัย ได้ค่า t ตั้งแต่ 0.0000 ถึง 8.6135 ค่า $t > 1.67$ มีจำนวน 54 ข้อ คุณลักษณะความกตัญญูกตเวทีได้ค่า t ตั้งแต่ 0.0000 ถึง 8.0048 ค่า $t > 1.67$ มีจำนวน 55 ข้อ คุณลักษณะความเสียสละได้ค่า t ตั้งแต่ 0.0000 ถึง 8.2209 ค่า $t > 1.67$ มีจำนวน 56 ข้อ คัดเลือกข้อสอบมาคุณลักษณะละ 50 ข้อ โดยเลือกค่า t สูง ๆ สร้างเป็นแบบทดสอบที่จะนำไปใช้ในการศึกษาวิจัยมี 300 ข้อ ปรากฏในตาราง 29 (ในภาคผนวก)

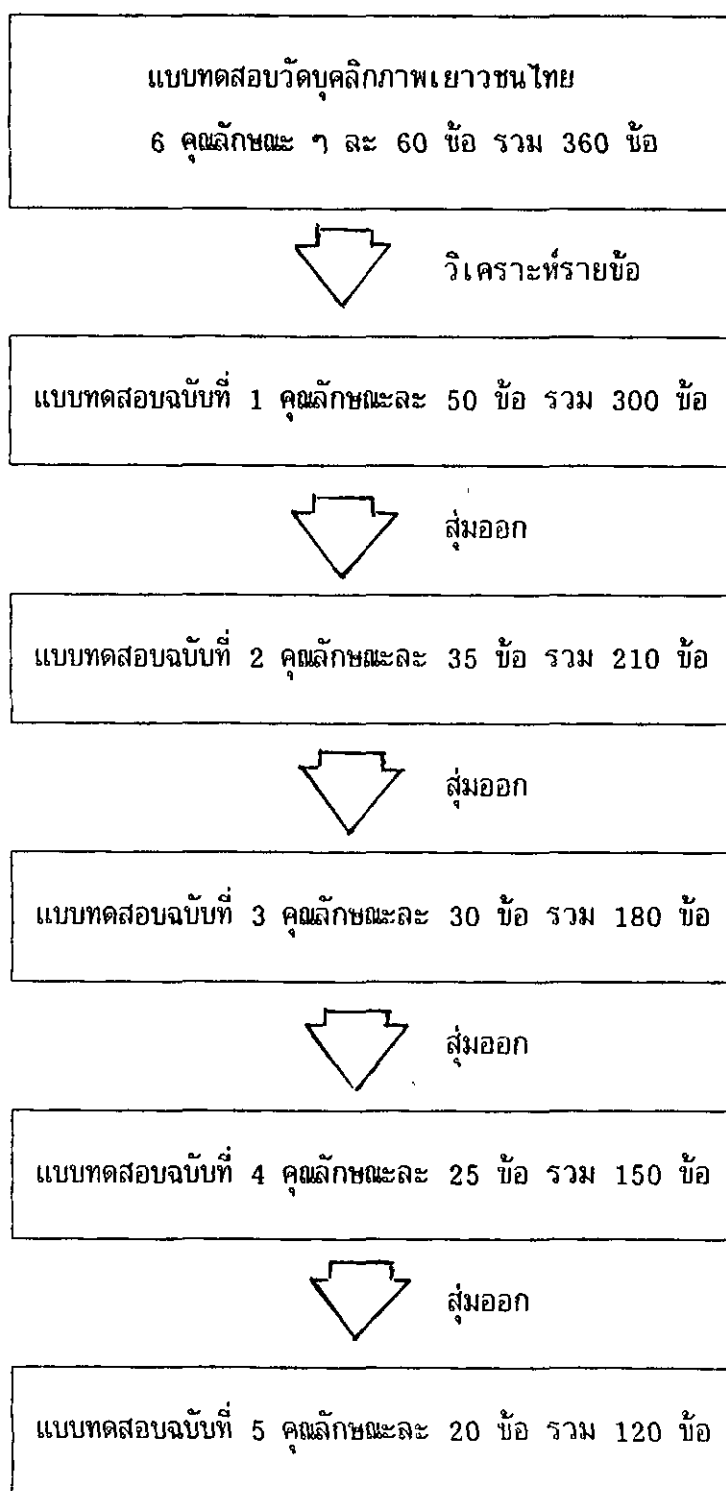
8. นำแบบทดสอบที่มีคุณภาพแล้วจำนวน 300 ข้อ กำหนดให้เป็นฉบับที่ 1 มาจัดเป็นแบบทดสอบอีก 4 ฉบับ โดยดำเนินการดังนี้

8.1 จากแบบทดสอบฉบับที่ 1 สุ่มข้อคำถามโดยสุ่มออกคุณลักษณะละ 15 ข้อ เหลือข้อคำถามคุณลักษณะละ 35 ข้อ รวมเหลือ 210 ข้อ เป็นแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยฉบับที่ 2

8.2 จากแบบทดสอบฉบับที่ 2 สุ่มข้อคำถาม โดยสุ่มออกคุณลักษณะละ 5 ข้อ เหลือข้อคำถามคุณลักษณะละ 30 ข้อ รวมเหลือ 180 ข้อ เป็นแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยฉบับที่ 3

8.3 จากแบบทดสอบฉบับที่ 3 สุ่มข้อคำถามโดยสุ่มออกคุณลักษณะละ 5 ข้อ เหลือข้อคำถามคุณลักษณะละ 25 ข้อ รวมเหลือ 150 ข้อ เป็นแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยฉบับที่ 4

8.4 จากแบบทดสอบฉบับที่ 4 สุ่มข้อคำถาม โดยสุ่มออกคุณลักษณะละ 5 ข้อ เหลือข้อคำถาม คุณลักษณะละ 20 ข้อ รวมเหลือ 120 ข้อ เป็นแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ เยาวชนไทยฉบับที่ 5 ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 แสดงลำดับขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบ 5 ฉบับ

8.5 แบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ จะเรียงลำดับข้อคำถามเหมือนกัน และในตอนท้ายของแต่ละฉบับจะมีคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกในการตอบแบบทดสอบวัตถุประสงค์สภาพเยาวชนไทย จำนวน 2 ข้อ คือความตั้งใจ และความรู้สึกเบื่อในการตอบแบบทดสอบ

9. นำแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง 1,000 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยแบ่งเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 200 คน ซึ่งได้จากการสุ่มนักเรียนในแต่ละห้องออกเป็น 5 กลุ่ม เพื่อตอบแบบทดสอบกลุ่มละ 1 ฉบับ

10. นำผลการทดสอบมาตรวจให้คะแนน แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแต่ละฉบับ และทดสอบสมมติฐาน

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปดำเนินการทดสอบตามโรงเรียนต่าง ๆ ที่ได้ขออนุญาตไว้
2. ดำเนินการสอบ โดยอธิบายให้ผู้สอบทุกคนเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ และผลประโยชน์ที่ได้รับจากการตอบแบบทดสอบ และวิธีตอบแบบทดสอบวัตถุประสงค์สภาพเยาวชนไทย
3. นำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน
4. นำคะแนนมาวิเคราะห์ทางสถิติ และทดสอบตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ลำดับขั้นการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ คือ
 - 1.1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)
 - 1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)
 - 1.3 ค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน (C.V.)
2. หาค่าร้อยละของเยาวชนไทยที่มีความตั้งใจ และไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ
3. หาค่าร้อยละของเยาวชนไทยที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อ และไม่เบื่อ
4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ
5. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วยสูตรของ Marascuilo แล้วทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ โดยใช้ สูตรของ Scheffe

6. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

7. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วยสูตรของ Marascuilo แล้วทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ โดยใช้สูตรของ Scheffe

8. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ

9. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วยสูตรของ Marascuilo แล้วทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ โดยใช้สูตรของ Scheffe

10. หาสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ

11. ทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ โดยใช้ Z-test

12. หาสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อทั้ง 5 ฉบับ

13. ทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ โดยใช้ Z-test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบ ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)

1.3 ค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน (C.V.)

2. วิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ (Item Analysis) หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ โดยใช้ t - test (Edwards. 1957 : 152 - 154) ;

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

$\bar{X}_H, \bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

s_H^2, s_L^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

n_H, n_L แทน จำนวนคนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

3. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ใช้สูตรสัมประสิทธิ์ แอลฟา (α)

(บุญเชิด ภาณุโณนนตพงษ์. 2521 : 299 ; อ้างอิงมาจาก Ebel and Mehrens. 1967 : 154)

$$\alpha = \frac{k}{k - 1} \left[1 - \frac{\sum v_{\text{subtest}}}{v_{\text{test}}} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นทั้งฉบับ

k แทน จำนวนแบบทดสอบย่อย (คุณลักษณะ)

v_{subtest} แทน ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละแบบทดสอบย่อย
(คุณลักษณะ)

v_{test} แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมของแบบทดสอบทั้งฉบับ

4. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ โดยใช้สูตรของ Marascuilo (Hakstian and Whalin. 1976 : 224 ; อ้างอิงมาจาก Marascuilo. 1966)

4.1 เมื่อ n_k ไม่เท่ากัน และ J_k ไม่เท่ากัน

$$M = \sum_{k=1}^K A_k - \frac{\left[\sum_{k=1}^K A_k (1 - \alpha_k)^{-\frac{1}{3}} \right]^2}{\sum_{k=1}^K A_k (1 - \alpha_k)^{-2/3}}$$

$$\text{เมื่อ } A_k = \frac{(J_k - 1) (9n_k - 11)^2}{18 J_k (n_k - 1)}$$

n_k แทน จำนวนคนในกลุ่มที่ k
 J_k แทน จำนวนข้อในแบบทดสอบฉบับที่ k
 α_k แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่ k

4.2 เมื่อ $n_1 = n_2 = \dots = n_k = n$; J_k ไม่เท่ากัน

$$M = \frac{(9n - 11)^2}{n - 1} \left[\sum_{k=1}^K c_k - \frac{\left\{ \sum_{k=1}^K c_k (1 - \alpha_k)^{-\frac{1}{3}} \right\}^2}{\sum_{k=1}^K c_k (1 - \alpha_k)^{-2/3}} \right]$$

$$\text{เมื่อ } c_k = \frac{(J_k - 1)}{18 J_k}$$

5. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเป็นรายคู่ โดยใช้สูตรของ Scheffe' (Hakstian and Whalin. 1976 : 223 - 225 ; อ้างอิงมาจาก Marascuilo. 1966 and Scheffe's. 1959 : 67)

$$\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} \geq \sqrt{\frac{2}{\frac{\alpha}{2} X_{K-1}^2}}$$

$$\text{เมื่อ } \hat{\psi} = \sum_{k=1}^K a_k (1 - \alpha_k)^{1/3}$$

$$\text{และ } \text{Var}(\hat{\psi}) = \sum_{k=1}^K a_k^2 \left[\frac{18 J_k (n_k - 1)(1 - \alpha_k)^{2/3}}{(J_k - 1)(9n_k - 11)^2} \right]$$

a_k แทน 1, - 1

n_k แทน จำนวนคนในกลุ่มที่ k

J_k แทน จำนวนข้อในแบบทดสอบฉบับที่ k

α_k แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่ k

6. ทดสอบนัยสำคัญของสัดส่วน โดยใช้ Z-test (Blommers and Lindquist.

1960 : 261)

$$Z = \frac{P_1 - P_2}{\sqrt{\frac{P_1 q_1}{n_1 - 1} + \frac{P_2 q_2}{n_2 - 1}}}$$

เมื่อ P_1, P_2 แทน สัดส่วนของนักเรียนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

q_1, q_2 แทน $1 - P_1$ และ $1 - P_2$ ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมดในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

ตามลำดับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เข้าใจตรงกันในการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

- $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
- S แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- C.V. แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของการแปรผัน
- α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
- M แทน M-test ในสูตรของ Marascuilo
- P_1 แทน สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบหรือรู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ
- Z แทน ค่า Z - test

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับขั้นดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับคือ

- 1.1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

- 1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)

- 1.3 ค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน (C.V.)

2. ร้อยละของเยาวชนไทยที่มีความตั้งใจ และไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

3. ร้อยละของเยาวชนไทยที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อ และไม่เบื่อ

4. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ

5. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ

6. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

7. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

8. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ

9. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ

10. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ

11. ทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ

12. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อทั้ง 5 ฉบับ

13. ทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ

นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ มาหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน ($C.V.$) บปรากฏในตาราง 7

ตาราง 7 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบแต่ละฉบับ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	จำนวน เยาวชนไทย (คน)	$\bar{X}$	S	C.V.
1	300	200	359.3150	53.1241	.1478
2	210	200	257.6700	39.5946	.1537
3	180	200	225.6500	36.0485	.1598
4	150	200	189.8150	29.9802	.1579
5	120	200	154.8050	22.4420	.1450

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า คะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ มีค่าเฉลี่ยดังนี้ 359.3150, 257.6700, 225.6500, 189.8150 และ 154.8050 ตามลำดับ มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ 53.1241, 39.5946, 36.0485, 29.9802 และ 22.4420 ตามลำดับ ดังนั้น ค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน คือ .1478, .1537, .1598, .1579 และ .1450 ตามลำดับ จะเห็นว่าคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบฉบับที่ 3 มีการกระจายสูงสุด และคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบฉบับที่ 4 มีการกระจายรองลงมา ส่วนคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบฉบับที่ 5 มีการกระจายต่ำสุด

2. ร้อยละของจำนวนเยาวชนไทยที่มีความตั้งใจ และไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ
ปรากฏในตาราง 8

ตาราง 8 แสดงร้อยละของเยาวชนไทย ที่มีความตั้งใจและไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	จำนวนเยาวชนไทย ที่ตอบแบบทดสอบ (คน)	ร้อยละของเยาวชนไทย ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความ	
			ตั้งใจ	ไม่ตั้งใจ
1	300	200	53.50	46.50
2	210	200	64.00	36.00
3	180	200	71.50	28.50
4	150	200	83.00	17.00
5	120	200	87.00	13.00

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ มีจำนวนเยาวชนไทยตั้งใจตอบแบบทดสอบคิดเป็นร้อยละ 53.50, 64, 71.50, 83 และ 87 ตามลำดับ ส่วนจำนวนเยาวชนไทยที่ไม่ตั้งใจตอบคิดเป็นร้อยละ 46.50, 36, 28.50, 17 และ 13 ตามลำดับ และยิ่งพบว่า จำนวนของเยาวชนไทยที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบเมื่อคิดเป็นร้อยละจะมีค่าน้อยเมื่อแบบทดสอบมีความยาวมาก และค่าร้อยละจะมากขึ้นเมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง หรือจำนวนของเยาวชนไทยที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ เมื่อคิดเป็นร้อยละจะมีค่ามากเมื่อแบบทดสอบมีความยาวมาก และค่าร้อยละจะน้อยลงเมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง

3. ร้อยละของเยาวชนไทยที่ตอบแบบทดสอบแต่ละฉบับด้วยความรู้สึกเบื่อ และไม่เบื่อ ปรากฏในตาราง 9

ตาราง 9 แสดงร้อยละของเยาวชนไทยที่ตอบแบบทดสอบแต่ละฉบับด้วยความรู้สึกเบื่อและไม่เบื่อ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	จำนวนเยาวชนไทย ที่ตอบแบบทดสอบ (คน)	ร้อยละของเยาวชนไทย ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึก	
			เบื่อ	ไม่เบื่อ
1	300	200	69.50	30.50
2	210	200	63.00	37.00
3	180	200	44.00	56.00
4	150	200	29.50	70.50
5	120	200	29.50	70.50

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ มีเยาวชนไทยรู้สึกเบื่อและตอบแบบทดสอบร้อยละ 69.50, 63, 44, 29.50 และ 29.50 ตามลำดับ ส่วนเยาวชนไทยที่รู้สึกไม่เบื่อมีร้อยละ 30.50, 37, 56, 70.50 และ 70.50 ตามลำดับ และยังพบว่า จำนวนของเยาวชนไทยที่รู้สึกเบื่อและตอบแบบทดสอบ เมื่อคิดเป็นร้อยละจะมีค่ามากเมื่อแบบทดสอบมีความยาวมาก และค่าร้อยละจะน้อยลงเมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง หรือจำนวนของเยาวชนไทยที่รู้สึกไม่เบื่อและตอบแบบทดสอบ เมื่อคิดเป็นร้อยละจะมีค่าน้อยเมื่อแบบทดสอบมีความยาวมาก และค่าร้อยละจะเพิ่มขึ้นเมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง

4. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ

ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแต่ละฉบับ ผู้วิจัยได้คำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ปรากฏในตาราง 10

ตาราง 10 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α
1	300	200	.9045
2	210	200	.8811
3	180	200	.8963
4	150	200	.8695
5	120	200	.8110

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .9045, .8811, .8963, .8695 และ .8110 ตามลำดับ จะเห็นว่า แนวโน้มของแบบทดสอบที่มีความยาวมากจะมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบสูงกว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาวลดลง เช่น แบบทดสอบฉบับที่ 1 มีค่าความเชื่อมั่น สูงสุด และแบบทดสอบฉบับที่ 5 มีค่าความเชื่อมั่นต่ำสุด

5. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยนำค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ คือ .9045, .8811, .8963, .8695 และ .8110 มาทดสอบความแตกต่างด้วยสูตรของ Marascuilo ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 11

ตาราง 11 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ทั้ง 5 ฉบับ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	M
1	300	200	.9045	25.9507**
2	210	200	.8811	
3	180	200	.8963	
4	150	200	.8695	
5	120	200	.8110	

$$.025 \cdot X_4^2 = 11.1$$

$$** \text{มีนัยสำคัญที่ } .01 ; .005 \cdot X_4^2 = 14.9$$

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่าง โดยใช้ M-test ได้ค่า $M = 25.9507 > 14.9$ ถึงสรุปได้ว่า

แบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หมายความว่า มีแบบทดสอบอย่างน้อย 1 คู่ ที่มีค่าความเชื่อมั่น แตกต่างกัน จึงนำค่าความเชื่อมั่นดังกล่าว มาทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ณ ที่นี้จะทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่น เฉพาะระหว่างแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ เท่านั้น โดยใช้สูตรของ Scheffe' ดังนี้

5.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 210 ข้อ คือ .9045 และ .8811 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 12

ตาราง 12 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	200	.9045	1.5392
2	210	200	.8811	

$$\sqrt{.025 \times 4} = 3.3317$$

จากตาราง 12 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Scheffe' ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 1.5392 < 3.3317$ จึงสรุปได้ว่า

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นของฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 180 ข้อ คือ .9045 และ .8963 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 13

ตาราง 13 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180 ข้อ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	200	.9045	0.5790
3	180	200	.8963	

$$\sqrt{.025 \times 4^2} = 3.3317$$

จากตาราง 13 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Scheffe ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 0.5790 < 3.3317$ จึงสรุปได้ว่า

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นของฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 150 ข้อ คือ .9045 และ .8695 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 14

ตาราง 14 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 150 ข้อ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	200	.9045	2.1893
4	150	200	.8695	

$$\sqrt{.025 \cdot .4} = 3.3317$$

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Scheffe ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 2.1893 < 3.3317$ จึงสรุปได้ว่า

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นของฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 150 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 120 ข้อ คือ .9045 และ .8110 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 15

ตาราง 15 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	200	.9045	4.7431**
5	120	200	.8110	

$$\sqrt{0.25 X_{4,}^2} = 3.3317$$

$$**\text{มีนัยสำคัญที่ } .01 ; \sqrt{0.05 X_{4,}^2} = 3.8601$$

จากตาราง 15 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Scheffe ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 4.7431 > 3.8601$ จึงสรุปได้ว่า

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นของฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแต่ละฉบับ ผู้วิจัยได้คัดเลือกกระดาษคำตอบเฉพาะผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ มาคำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ แอลฟา (α) ปรากฏในตาราง 16

ตาราง 16 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	ตั้งใจตอบ		
		จำนวน เยาวชนไทย (คน)	ร้อยละของ เยาวชนไทย	α
1	300	107	53.50	.9165
2	210	128	64.00	.8775
3	180	143	71.50	.8907
4	150	166	83.00	.8589
5	120	174	87.00	.7909

จากตาราง 16 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบที่มีความยาว 300,210,180,150 และ 120 ข้อ มีจำนวนผู้ซึ่งตั้งใจตอบแบบทดสอบคือ 107,128,143,166 และ 174 คน คิดเป็นร้อยละ 53.50,64,71.50,83 และ 87 ตามลำดับ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

ที่มีความยาว 300,210,180,150 และ 120 ข้อ คือ .9165, .8775, .8907, .8589 และ .7909 ตามลำดับ จะเห็นว่าผู้ซึ่งตั้งใจตอบแบบทดสอบมีจำนวนน้อย เมื่อแบบทดสอบมีความยาวมาก และจะมีจำนวนมากขึ้นเมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง หรือจำนวนของเขาวงกตที่ผู้ตั้งใจตอบแบบทดสอบ เมื่อคิดเป็นร้อยละจะมีค่าน้อยเมื่อแบบทดสอบมีความยาวมากและค่าร้อยละจะมากขึ้น เมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ได้จากผู้ซึ่งตั้งใจตอบแบบทดสอบ มีแนวโน้มที่จะมีค่าสูงเมื่อแบบทดสอบมีความยาวมาก และจะมีค่าต่ำเมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง

7. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ โดยนำค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ คือ .9165, .8775, .8907, .8589 และ .7909 ตามลำดับ มาทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Marascuilo (M-test) ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 17

ตาราง 17 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ
เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	M
1	300	107	.9165	31.3355**
2	210	128	.8775	
3	180	143	.8907	
4	150	166	.8589	
5	120	174	.7909	

$$_{0.025} X_4^2 = 11.1$$

$$**มีนัยสำคัญที่ .01 ; _{0.005} X_4^2 = 14.9$$

จากตาราง 17 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบ ความแตกต่าง โดยใช้ M-test
ได้ค่า $M = 31.3355 > 14.9$ จึงสรุปได้ว่า

แบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น
ที่ได้จากผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบมีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
หมายความว่า มีแบบทดสอบอย่างน้อย 1 คู่ที่มีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกัน จึงนำค่าความเชื่อมั่น
ดังกล่าวมาทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ณ ที่นี้จะทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่น
เฉพาะระหว่างแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180,
150 และ 120 ข้อ เท่านั้น โดยใช้สูตรของ Scheffe ดังนี้

7.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 210 ข้อ คือ .9165 และ .8775 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 18

ตาราง 18 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	ตั้งใจตอบ		
		จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	107	.9165	2.0567
2	210	128	.8775	

$$\sqrt{.025 \times 4} = 3.3317$$

จากตาราง 18 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่าง โดยใช้สูตรของ Scheffe' ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 2.0567 < 3.3317$ จึงสรุปได้ว่า

ค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้ตั้งใจตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้ตั้งใจตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 180 ข้อ คือ .9165 และ .8907 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 19

ตาราง 19 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	ตั้งใจตอบ		
		จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	107	.9165	1.4845
3	180	143	.8907	

$$\sqrt{.025 \chi_4^2} = 3.3317$$

จากตาราง 19 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Scheffe ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 1.4845 < 3.3317$ จึงสรุปได้ว่า

ค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้ตั้งใจตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้ตั้งใจตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 150 ข้อ คือ .9165 และ .8589 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 20

ตาราง 20 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 150 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	ตั้งใจตอบ		
		จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	107	.9165	3.0061
4	150	166	.8589	

$$\sqrt{.025 \chi_4^2} = 3.3317$$

จากตาราง 20 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Scheffe' ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 3.0061 < 3.3317$ จึงสรุปได้ว่า

ค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้ตั้งใจตอบแบบทดสอบวัตถุประสงค์สภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้ตั้งใจตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 150 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 120 ข้อ คือ .9165 และ .7909 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 21

ตาราง 21 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ เฉพาะผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	ตั้งใจตอบ		
		จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	107	.9165	5.3321**
5	120	174	.7909	

$$\sqrt{_{.025} X_4^2} = 3.3317$$

$$** \text{มีนัยสำคัญที่ } .01 ; \sqrt{_{.005} X_4^2} = 3.8601$$

จากตาราง 21 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Scheffe' ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 5.3321 > 3.8601$ จึงสรุปได้ว่า

ค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้ตั้งใจตอบแบบทดสอบวัตถุประสงค์สภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้ตั้งใจตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

8. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับเฉพาะของผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกไม่เบื่อ

ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแต่ละฉบับ ผู้วิจัยได้คัดเลือกกระดาษคำตอบเฉพาะของผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกไม่เบื่อมาคำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ แอลฟา (α) ปรากฏในตาราง 22

ตาราง 22 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	ไม่เบื่อ		
		จำนวน เยาวชนไทย (คน)	ร้อยละของ เยาวชนไทย	α
1	300	61	30.50	.9137
2	210	74	37.00	.8680
3	180	112	56.00	.8776
4	150	141	70.50	.8682
5	120	141	70.50	.7995

จากตาราง 22 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ มีจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกไม่เบื่อคือ 61, 74, 112, 141 และ 141 คน คิดเป็นร้อยละ 30.50, 37, 56, 70.50 และ 70.50 ตามลำดับ กับได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ ดังนี้ .9137, .8680, .8776, .8682 และ .7995 ตามลำดับ จะเห็นว่าผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบที่มีความยาวมาก จะมีจำนวนน้อย และจะมีจำนวนมากขึ้น เมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง หรือร้อยละของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ เมื่อตอบแบบทดสอบที่มีความยาวมาก จะมีค่าน้อยกว่าเมื่อแบบทดสอบมีความยาว

ลดลง ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ได้จากผู้รู้สึกไม่เบื่อมีแนวโน้มที่จะมีค่าสูงเมื่อแบบทดสอบมีความยาวมาก และจะมีค่าต่ำเมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง

9. ทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเฉพาะของผู้รู้สึกไม่เบื่อ โดยนำค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ คือ .9137, .8680, .8776, .8682 และ .7995 ตามลำดับ มาทดสอบความแตกต่าง โดยใช้สูตรของ Marascuilo (M-test) ผลการทดสอบความแตกต่างปรากฏในตาราง 23

ตาราง 23 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับเฉพาะของผู้รู้สึกไม่เบื่อ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	M
1	300	61	.9137	16.9961**
2	210	74	.8680	
3	180	112	.8776	
4	150	141	.8682	
5	120	141	.7995	

$$.025: X_4^2 = 11.1$$

$$.01: X_4^2 = 14.9$$

**มีนัยสำคัญที่ .01 ;

จากตาราง 23 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่าง โดยใช้สูตรของ Marascuilo ได้ค่า $M = 16.9961 > 14.9$ จึงสรุปได้ว่า

แบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้รู้สึกไม่เบื่อมีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หมายความว่า มีแบบทดสอบอย่างน้อย 1 คู่ ที่มีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกัน จึงนำค่าความเชื่อมั่นดังกล่าวมาทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ณ ที่นี้จะทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นเฉพาะระหว่างแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ เท่านั้น โดยใช้สูตร ของ Scheffe' ดังนี้

9.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 210 ข้อคือ .9137 และ .8680 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 24

ตาราง 24 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	ไม่เบื่อ		
		จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	61	.9137	1.7199
2	210	74	.8680	

$$\sqrt{.025 \times 4^2} = 3.3317$$

จากตาราง 24 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Scheffe' ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 1.7199 < 3.3317$ จึงสรุปได้ว่า

ค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้รู้สึกไม่เบื่อ เมื่อตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้รู้สึกไม่เบื่อ เมื่อตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 180 ข้อ คือ .9137 และ .8776 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 25

ตาราง 25 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180 ข้อ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	ไม่เบื่อ		
		จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	61	.9137	1.5571
3	180	112	.8776	

$$\sqrt{.025 \times 4} = 3.3317$$

จากตาราง 25 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Scheffe ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 1.5571 < 3.3317$ จึงสรุปได้ว่า

ค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้รู้สึกไม่เบื่อ เมื่อตอนแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้รู้สึกไม่เบื่อเมื่อตอนแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 150 ข้อคือ .9137 และ .8682 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 26

ตาราง 26 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 150 ข้อ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	ไม่เบื่อ		
		จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	61	.9137	1.9787
4	150	141	.8682	

$$\sqrt{.025 \chi_4^2} = 3.3317$$

จากตาราง 26 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Scheffe ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 1.9787 < 3.3317$ จึงสรุปได้ว่า ค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้รู้สึกไม่เบื่อ เมื่อตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้รู้สึกไม่เบื่อ เมื่อตอบแบบทดสอบ ฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 150 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 120 ข้อ คือ .9137 และ .7995 ตามลำดับ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 27

ตาราง 27 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ เฉพาะของผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	ไม่เบื่อ		
		จำนวน เยาวชนไทย (คน)	α	$\frac{ \hat{\psi} }{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}}$
1	300	61	.9137	4.0057**
5	120	141	.7995	

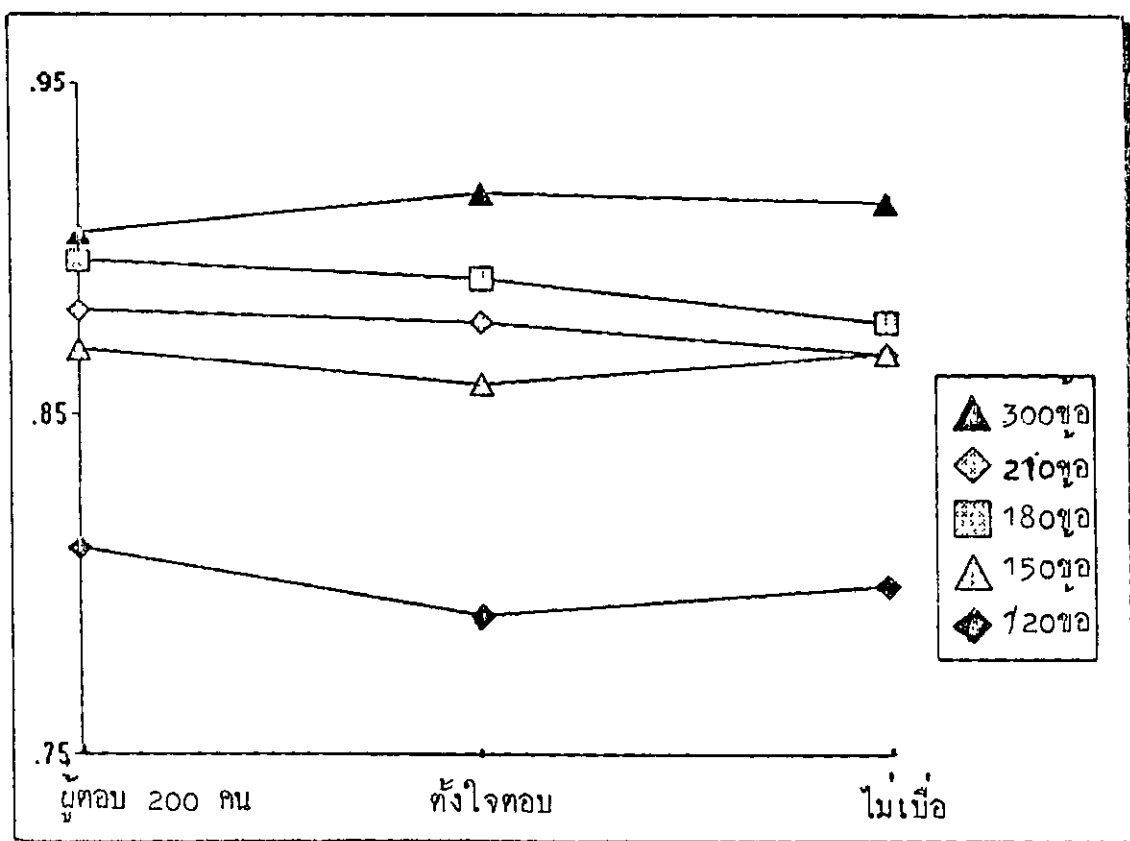
$$\sqrt{.025 X_4^2} = 3.3317$$

$$** \text{ มีนัยสำคัญที่ } .01 ; \sqrt{.005 X_4^2} = 3.8601$$

จากตาราง 27 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้สูตรของ Scheffe' ได้ค่า $\frac{|\hat{\psi}|}{\sqrt{\text{Var}(\hat{\psi})}} = 4.0057 > 3.8601$ จึงสรุปได้ว่า

ค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้รู้สึกไม่เบื่อ เมื่อตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับค่าความเชื่อมั่นที่ได้จากผู้รู้สึกไม่เบื่อ เมื่อตอบแบบทดสอบ ฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อให้ผลการศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยเมื่อลดความยาวให้สั้นลงมองเห็นภาพได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้นำค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ จากตาราง 10, 16 และ 22 มาสร้างเป็นกราฟแสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ ดังภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ

จากภาพประกอบ 4 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300, 210, 180 และ 150 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นใกล้เคียงกันมาก หรือค่าความเชื่อมั่นเกาะอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ทั้งของผู้ตอบ 200 คน ผู้ที่ตั้งใจตอบและผู้ที่รู้สึกไม่เบื่อ ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 120 ข้อ มีค่าแตกต่างจากค่าความเชื่อมั่นของทั้ง 4 ฉบับที่กล่าวมาแล้วข้างต้น อย่างเห็นได้ชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มผู้ตอบ 200 คน กลุ่มที่ตั้งใจตอบ และกลุ่มที่ตอบด้วยความรู้สึกไม่เบื่อ

10. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ ปรากฏในตาราง 28

ตาราง 28 แสดงค่าสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	ไม่ตั้งใจ	
		จำนวนเยาวชนไทย (คน)	P _i
1	300	93	.465
2	210	72	.360
3	180	57	.285
4	150	34	.170
5	120	26	.130

จากตาราง 28 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ มีจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบ 93, 72, 57, 34 และ 26 คน ตามลำดับ คิดเป็นสัดส่วน .465, .360, .285, .170 และ .130 ตามลำดับ จะเห็นว่าแบบทดสอบที่มีความยาวมาก จะมีผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบมากและเมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง จะมีผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบลดลงด้วยตามลำดับ

11. ทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ ระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ โดยนำสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ คือ .465 ไปเปรียบเทียบกับสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบเมื่อลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ คือ .360, .285, .170 และ .130 ตามลำดับ โดยเปรียบเทียบทีละคู่ ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 29

ตาราง 29 ผลการทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ ระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ

ความยาวของแบบทดสอบ	P _i	Z
300	.465	2.1398*
210	.360	
300	.465	3.7746**
180	.285	
300	.465	6.6648**
150	.170	
300	.465	7.8558**
120	.130	

*มีนัยสำคัญที่ .05 ; $Z_{.025} = 1.96$

**มีนัยสำคัญที่ .01 ; $Z_{.005} = 2.58$

จากตาราง 29 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ $Z - test$ ได้ค่า Z ดังนี้ 2.1398, 3.7746, 6.6648 และ 7.8558 จะเห็นว่าค่า Z ค่าแรกมากกว่า 1.96 แต่น้อยกว่า 2.58 ส่วนอีก 3 ค่าที่เหลือมากกว่า 2.58 จึงสรุปได้ว่า

1. สัดส่วนของผู้จำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 150 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

12. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อ ทั้ง 5 ฉบับ ปรากฏ
ในตาราง 30

ตาราง 30 แสดงค่าสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อทั้ง 5 ฉบับ

แบบทดสอบ ฉบับที่	ความยาวของ แบบทดสอบ (ข้อ)	เบื่อ	
		จำนวนเยาวชนไทย (คน)	P ₁
1	300	139	.695
2	210	126	.630
3	180	88	.440
4	150	59	.295
5	120	59	.295

จากตาราง 30 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบที่มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ มีจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อ 139, 126, 88, 59 และ 59 คน ตามลำดับ คิดเป็นสัดส่วน .695, .630, .440, .295 และ .295 ตามลำดับ จะเห็นว่าแบบทดสอบที่มีความยาวมากจะมีผู้ที่รู้สึกเบื่อเป็นจำนวนมากกว่าเมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง

13. ทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ โดยนำสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ คือ .695 ไปเปรียบเทียบกับสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ คือ .630, .440, .295 และ .295 ตามลำดับ โดยเปรียบเทียบที่จะคู่ผลการทดสอบความแตกต่าง ปรากฏในตาราง 31

ตาราง 31 ผลการทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบ
ระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ
120 ข้อ

ความยาวของแบบทดสอบ	P_1	Z
300	.695	1.3744
210	.630	
300	.695	5.3132**
180	.440	
300	.695	8.7074**
150	.295	
300	.695	8.7074**
120	.295	

$$Z_{.025} = 1.96$$

$$** \text{มีนัยสำคัญที่ } .01 ; Z_{.005} = 2.58$$

จากตาราง 31 แสดงให้เห็นว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ z-test ได้ค่า Z ดังนี้ 1.3744, 5.3132, 8.7074 และ 8.7074 จะเห็นว่าค่า Z ค่าแรกน้อยกว่า 1.96 ส่วนอีก 3 ค่าที่เหลือมากกว่า 2.58 จึงสรุปได้ว่า

1. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อ เมื่อตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 150 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาจำนวนข้อของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่ลดจำนวนข้อลง แต่ยังมีค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างจากฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ โดยทำการศึกษาดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ
2. เปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ
3. เปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกไม่เบื่อ
4. เปรียบเทียบสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อกับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ
5. เปรียบเทียบสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) จำนวน 1,000 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการหาคุณภาพของเครื่องมือ คือค่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจและค่าอำนาจจำแนกมาแล้วมีจำนวน 5 ฉบับ มีความยาว 300, 210, 180, 150 และ 120 ข้อ ในแต่ละฉบับประกอบด้วย 6 คุณลักษณะ (Traits) คือการพึ่งตนเอง ความขยันหมั่นเพียร การประหยัด และอดออม ความมีระเบียบวินัย ความกตัญญูกตเวที ความเสียสละ ซึ่งเป็นแบบประเมินตนเอง ชนิดสถานการณ์แบบข้อความ 3 ตัวเลือก สร้างตามทฤษฎีของ ไอแซกส์ แต่ละข้อจะมีคะแนนเป็น 0, 1 หรือ 2 คะแนน และมีคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกในการตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย 2 ข้อ คือความตั้งใจ และความรู้สึกเบื่อในการตอบแบบทดสอบ

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปดำเนินการทดสอบตามโรงเรียนต่าง ๆ ที่ได้ขออนุญาตไว้
2. ดำเนินการสอบโดยอธิบายให้ผู้สอบทุกคนเข้าใจถึงวัตถุประสงค์หรือผลประโยชน์ที่ได้รับจากการตอบแบบทดสอบและวิธีตอบแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย
3. นักกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน
4. นำคะแนนมาวิเคราะห์ทางสถิติและทดสอบตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับ
2. หาค่าร้อยละของเยาวชนไทยที่มีความตั้งใจ และไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ
3. หาค่าร้อยละของเยาวชนไทยที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อและไม่เบื่อ
4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบและทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่น

ของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ

5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ และทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ

6. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบและทดสอบความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ เฉพาะของผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกไม่เบื่อ

7. หาสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ และทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ

8. หาสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อและทดสอบความแตกต่างของสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ 5 ฉบับ เมื่อพิจารณาจากผู้ตอบฉบับละ 200 คน ปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ มีค่าแตกต่างจากค่าความเชื่อมั่นของฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพียงฉบับเดียว นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ 5 ฉบับ เมื่อพิจารณาเฉพาะของผู้ที่ตั้งใจตอบแบบทดสอบ ปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ มีค่าแตกต่างจากค่าความเชื่อมั่นของฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพียงฉบับเดียว นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ 5 ฉบับ เมื่อพิจารณาเฉพาะของผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกไม่เบื่อ ปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ มีค่าแตกต่างจากค่าความเชื่อมั่นของฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพียงฉบับเดียว นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ มีค่าแตกต่างจากสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, .01, .01 และ .01 ตามลำดับ

5. สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อของฉบับ 300 ข้อ มีค่าแตกต่างจากสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อของฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 180, 150 และ 120 ข้อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, .01 และ .01 ตามลำดับ ส่วนฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210 ข้อ มีสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบด้วยความรู้สึกเบื่อแตกต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผลการศึกษานี้พบว่า

1. แบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างจากค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180 และ 150 ข้อ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะแบบทดสอบที่มีความยาวมาก ๆ ผู้ตอบมักจะมีความรู้สึกเมื่อยล้า และเบื่อหน่ายในการตอบแบบทดสอบจึงทำให้ไม่ตั้งใจตอบ และจะทำให้การเดาคำตอบซึ่งมีผลทำให้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบไม่สูง ในขณะที่แบบทดสอบซึ่งมีความยาวลดลง ผู้ตอบจะไม่รู้สึกเบื่อหน่ายหรือเมื่อยล้า และมีความตั้งใจตอบแบบทดสอบมากกว่า ทำให้การเดาคำตอบน้อยลง มีผลทำให้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบสูงขึ้น มีค่าใกล้เคียงกับค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่มีความยาวมาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ผดุงชาติ สุวรรณวงศ์ (2516 : 42 - 43) ที่พบว่า การเพิ่มความยาวของแบบทดสอบกลับทำให้ค่าความเชื่อมั่นต่ำลง ส่วนแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างจากค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ อาจเป็นเพราะแบบทดสอบที่มีความยาว 120 ข้อ เป็นความยาวที่สั้นเกินไปจะมีผลทำให้ค่าความเชื่อมั่นแตกต่างจากฉบับที่มีความยาวมากซึ่งเป็นไปตามหลักของการวัดผล

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ได้จากผู้ตั้งใจตอบแบบทดสอบ พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ มีค่าไม่แตกต่างจากค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180 และ 150 ข้อ อาจเป็นเพราะ

ความยาว 300, 210, 180 และ 150 ข้อ เป็นความยาวที่อยู่ในช่วงที่ทำให้ค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างกัน และจากการสังเกตขณะดำเนินการสอบพบว่า ผู้ตอบแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ และ 210 ข้อ จะไม่ตั้งใจตอบและแสดงความรู้สึกเบื่อหน่ายในการตอบให้เห็นอย่างชัดเจน ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ มีค่าแตกต่างจากค่าความเชื่อมั่นของฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 120 ข้อ อาจเป็นเพราะความยาวของแบบทดสอบที่สั้นเกินไป จะมีผลทำให้ค่าความเชื่อมั่นมีค่าต่ำกว่าของฉบับที่มีความยาวมาก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบที่ได้จากผู้ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกไม่เบื่อ พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ มีค่าไม่แตกต่างจากค่าความเชื่อมั่นของฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180 และ 150 ข้อ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยข้างต้น ทำให้สรุปได้ว่า ความยาว 300, 210, 180 และ 150 ข้อ เป็นความยาวที่อยู่ในช่วงเดียวกันที่ทำให้ค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างกัน ส่วนแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ และ 120 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกัน อาจเป็นเพราะความยาวของแบบทดสอบที่มีความยาวแตกต่างกันมากจะมีผลทำให้ค่าความเชื่อมั่นแตกต่างกัน

3. ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบระหว่างฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือ 210, 180, 150 และ 120 ข้อ พบว่ามีค่าของสัดส่วนแตกต่างกันโดยเมื่อลดความยาวของแบบทดสอบลง สัดส่วนของจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบจะลดลงตามลำดับ ทั้งนี้ เพราะแบบทดสอบที่มีความยาวมากจะต้องใช้เวลาตอบนาน เพราะต้องอ่านข้อสอบเป็นจำนวนมากทำให้เกิดความเบื่อหน่ายจึงเป็นเหตุให้ผู้ตอบไม่ตั้งใจตอบเป็นจำนวนมากตรงกันข้ามกับเมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลงจะมีผู้ตั้งใจตอบแบบทดสอบมากขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของจำนวนผู้ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อ ระหว่างแบบทดสอบที่มีความยาว 300 ข้อ กับฉบับที่ลดความยาวลงเหลือขนาดต่าง ๆ กัน พบว่าสัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อเมื่อตอบแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ มีค่าแตกต่างจากสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบที่ลดความยาวลงเหลือ 180, 150 และ 120 ข้อ โดยที่เมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลง สัดส่วนของจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อจะลดน้อยลงตามลำดับ ทั้งนี้เป็นเพราะเมื่อแบบทดสอบที่มีความยาวลดลงจะทำให้ผู้ตอบใช้เวลาน้อยลงมีผลทำให้ความเมื่อยล้าและความเบื่อหน่ายน้อยลงตามลำดับ ผลการวิจัยสอดคล้องกับคำกล่าวของ บุญเรือน จรัสวิมล (2521 : 14) ที่ว่าเมื่อเพิ่มจำนวนข้อสอบให้มากขึ้น นักเรียนต้องใช้เวลาทำนานขึ้น มักจะ

เกิดความเหนื่อยล้าและเบื่อหน่ายในการทำข้อสอบและยศอารีย์ รวยธนสมบัติ (2534 : 30) กล่าวว่าแบบทดสอบที่ยาวเกินไปอาจทำให้ผลการสอบมีความคลาดเคลื่อนได้ เนื่องจากผู้สอบเกิดความเมื่อยล้าและเบื่อหน่ายต่อการสอบ นอกจากนี้ยังพบว่าสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อ เมื่อแบบทดสอบมีความยาว 300 ข้อ มีค่าไม่แตกต่างจากสัดส่วนของจำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบด้วยความรู้สึกเบื่อ เมื่อแบบทดสอบมีความยาวลดลงเหลือ 210 ข้อ อาจจะเป็นเพราะความยาว 300 ข้อ และ 210 ข้อ เป็นความยาวของแบบทดสอบที่เกินขีดความอดทนของเยาวชนไทยส่วนใหญ่ที่จะตอบด้วยความรู้สึกไม่เบื่อ

4. ความยาวที่น่าจะเหมาะสมของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเยาวชนไทย ควรจะมีจำนวน 150 ข้อ เพราะจากผลการวิจัย พบว่า แบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 300 ข้อ เมื่อลดความยาวลงเหลือ 210, 180 และ 150 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างกัน ทุกกรณีไม่ว่าจะเป็นกรณีของผู้ตอบ 200 คน เฉพาะผู้ที่ตั้งใจตอบและผู้ที่ไม่รู้สึกไม่เบื่อ ดังนั้นอาจสรุปได้ว่าความยาว 300, 210, 180 และ 150 ข้อ เป็นความยาวของแบบทดสอบที่อยู่ในช่วงเดียวกันที่ทำให้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบไม่แตกต่างกัน และในช่วงความยาวนี้ ฉบับที่มีความยาวสั้นที่สุด คือ 150 ข้อ นอกจากนี้ฉบับที่มีความยาว 150 ข้อ ยังมีจำนวนผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบแบบทดสอบคิดเป็นร้อยละมีค่าใกล้เคียงกับค่าร้อยละต่ำสุด และแบบทดสอบฉบับที่มีความยาว 150 ข้อ ยังมีจำนวนผู้ที่รู้สึกเบื่อ คิดเป็นร้อยละมีค่าน้อยที่สุด

ข้อสังเกต

1. ในการเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นโดยการแปลงค่าความเชื่อมั่นซึ่งเป็น Intercorrelation เป็นค่า Fisher's Z นั้น มีข้อตกลงว่า กลุ่มตัวอย่างต้องเป็นอิสระต่อกัน ถ้าค่าความเชื่อมั่นไม่ใช่ Intercorrelation ควรใช้สูตรของ Marascuilo จะเหมาะสมกว่า ดังนั้นถ้าจะเลือกสูตรใด ควรคำนึงถึงข้อตกลงของแต่ละสูตรด้วย

2. ในการสร้างแบบทดสอบนอกจากคำนึงถึงคุณภาพของแบบทดสอบแล้ว ควรคำนึงถึงความยาวของแบบทดสอบด้วย เพราะแบบทดสอบที่มีความยาวมากผู้ตอบแบบทดสอบเป็นจำนวนมากจะไม่ให้ความร่วมมือคือ ไม่ตั้งใจตอบ จากผลการศึกษาพบว่า ถ้าแบบทดสอบมีความยาว 150 ข้อ จะมีผู้ตั้งใจตอบร้อยละ 83 ถ้าแบบทดสอบมีความยาว 180 ข้อ จะมีผู้ตั้งใจตอบเพียงร้อยละ 71.50 และถ้าแบบทดสอบมีความยาวเพิ่มขึ้น จะมีผู้ตั้งใจตอบลดน้อยลง

อีก ซึ่งมีผลทำให้เมื่อนาคำตอบที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลจะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนมาก เป็นเหตุให้ผลของการศึกษาเชื่อถือได้น้อยลง เพราะผู้ที่ไม่ตั้งใจตอบมักจะใช้วิธีเดาคำตอบเพื่อ ำให้การสอบเสร็จสิ้นอย่างรวดเร็ว

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาความยาวที่เหมาะสมของแบบทดสอบชนิดต่าง ๆ เช่น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาต่าง ๆ แบบทดสอบวัดความถนัด เป็นต้น
2. ควรมีการนำวิธีการอื่น ๆ มาใช้ในการพิจารณาเลือกความยาวของแบบทดสอบ เช่น ใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบช่วยในการเลือกความยาวของแบบทดสอบ ขนาดต่าง ๆ ว่าในแบบทดสอบแต่ละฉบับควรมีข้อสอบกี่ข้อ แล้วจึงศึกษาหาความยาวที่เหมาะสมต่อไป
3. ควรมีการศึกษาช่วงของความยาวของแบบทดสอบที่มีค่าความเชื่อมั่นไม่แตกต่างกันว่าจะมีความยาวสูงสุดกี่ข้อ และความยาวต่ำสุดกี่ข้อ โดยลดความยาวของแบบทดสอบแต่ละฉบับลงฉบับละ 1 ข้อ เรียงตามลำดับ แล้วใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการคำนวณหาความยาวที่เหมาะสม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กันยา สุวรรณแสง. การพัฒนาบุคลิกภาพ และการปรับตัว เล่ม 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น วังบูรพา, 2533.
- กรุงเทพ จำกัด, ธนาการ. รายงานการสัมมนาทางวิชาการเรื่องแนวทางการพัฒนาเยาวชน ในทศวรรษหน้า. 14 มิถุนายน 2532 ณ ห้องประชุมชั้นที่ 30 ธนาการกรุงเทพ จำกัด.
- กัลยาณวัฒนา, สมเด็จพระพี่นางเธอ เจ้าฟ้า. "เอกลักษณ์ของชาติ," เอกลักษณ์ของชาติ กับการพัฒนาชาติไทย. หน้า 26 - 27. คณะอนุกรรมการอุดมการณ์ของชาติ ในคณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, 2526.
- ไกรวิทย์ วรพิพัฒน์. ประกาศกรมสามัญศึกษาเรื่องทิศทางการจัดการศึกษา ของกรมสามัญศึกษา 6 ธันวาคม 2531. ในบันทึกกรมสามัญศึกษา, 2531.
- _____. คำปราชญ์ของอธิบดี กรมสามัญศึกษา. ในบันทึกกรมสามัญศึกษา, 2535.
- คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. "เอกลักษณ์ของชาติ," เอกลักษณ์ของชาติกับการพัฒนาชาติไทย. หน้า 32 - 40. คณะอนุกรรมการอุดมการณ์ของชาติในคณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, 2526.
- จิตรีย์ยา ไชยศรีพรหม. ลักษณะบุคลิกภาพการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา (ม.1 - ม.6) ในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- จินตนา ทองย้อย. การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อุดสาเนา.
- ชนะ ทานะวงศ์. การศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชนิดเลือกตอบที่มีจำนวนข้อและตัวเลือกแตกต่างกัน วิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อุดสาเนา.

ชาญ มนุธรรม, ร.ด.ท. "เอกลักษณ์ของชาติ," เอกลักษณ์ของชาติกับการพัฒนาชาติไทย.

หน้า 41 - 59. คณะอนุกรรมการอุดมการณ์ของชาติในคณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ
สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, 2526.

ชวาล แพร์ติกุล. เทคนิคการวัดผล. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2516.

ดร. ชาญตระกูล. การเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ วัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ที่มีจำนวนตัวเลือกไม่เท่ากัน.
ปริญญาพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2519. อัดสำเนา.

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สันนิบาล. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์,
2527.

ธีรบุษ ไชยสีกุลมงคล. การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความเป็นนักธุรกิจของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดนครนายก. ปริญญาพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.
อัดสำเนา.

นวลละอ อสุภาพผล. ทฤษฎีบุคลิกภาพ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
อัดสำเนา.

บังอร ภูภิรมย์ขวัญ. "แบบทดสอบบุคลิกภาพ OMNIBUS," วารสารวิจัยและวัดผล.
4(4) : 2527.

บุญเกิด ภิญโญอินตพงษ์. การวัดและการประเมินผลการศึกษา : ทฤษฎี และการประยุกต์.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

บุญเรือน จรัสวิมล. การเพิ่มข้อสอบที่มีผลต่อความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ. ปริญญาพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อัดสำเนา.

ประชา ผ่องใส. การวิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพความเป็นไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปริญญาพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

- ประสงค์ สุ่นศิริ, น.ต. "การเสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติกับการพัฒนาชาติไทย," เอกลักษณ์ของชาติกับการพัฒนาชาติไทย. หน้า 96 - 105. คณะอนุกรรมการอุดมการณ์ของชาติ ในคณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, 2526.
- ประสพ รัตนากร. "เอกลักษณ์ของชาติ," เอกลักษณ์ของชาติกับการพัฒนาชาติไทย. หน้า 41 - 59. คณะอนุกรรมการอุดมการณ์ของชาติ ในคณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, 2526.
- ปานทิพย์ ไสภษิต. การศึกษาศิลปะภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร ตามแนวทฤษฎีของฮอลแลนด์. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- ไพบุลย์ รัตนมังคละ. บุคลิกภาพของคนไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช. 2514.
- ผดุง อารยะวิญญู และศรียา นิยมธรรม. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความนิยมไทยของนักเรียนมัธยมศึกษา," วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 21(3) : 2534.
- ผดุงชาติ สุวรรณวงศ์. "Reliability and Validity ของข้อสอบที่เขียนเพิ่มให้ยาวขึ้น," ใน พัฒนาวิวัฒผล 9. หน้า 42 - 43. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2516.
- ยศ สันตสมบัติ และคนอื่น ๆ. "บุคลิกภาพ และวัฒนธรรมไทย : การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น," วารสารธรรมศาสตร์. 3(1) : 2527.
- ยศอารีย์ รอยธนาพานิช. การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นของแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มีช่วงความยากและความยาวของแบบทดสอบต่างกัน ใน วิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- ฉ้วน สายยศ. "ความเชื่อมั่นอีกวิธีหนึ่ง," ใน พัฒนาวิวัฒผล 12. หน้า 76 - 82. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครการพิมพ์, 2519.
- วาร์ณ ปิครวัชชัย. การศึกษาเปรียบเทียบค่าสถิติของแบบทดสอบ ชนิดเลือกตอบที่มีจำนวนตัวเลือกไม่เท่ากัน. ปรินทิพนิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513. อัดสำเนา.

- วิเชียร เกตุสิงห์. "วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบกับการเลือกข้อทดสอบ," วารสารวิจัยการศึกษา. 3(1) : มกราคม - กุมภาพันธ์ 2523.
- วิทยา นาควัชระ และครุณี นาทะสิริ. รายงานการวิจัย เรื่อง ทักษะคิดของวัยรุ่นที่มีต่อสถาบันสังคมในปัจจุบัน. บริษัท อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนลคอสเมติก จำกัด พ.ศ. 2525 - 2526.
- วิภาดา วัฒนกุลกิตติ์. การเปรียบเทียบค่าความยาก ค่าความเชื่อมั่นและสัดส่วนการเดาของแบบทดสอบเลือกตอบที่มีตัวเลือกต่างกัน. ปรินทิพานพณ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- วีรยุทธ วิเชียรโชติ. "บุคลิกภาพประชาธิปไตยกับสังคมไทย," พัฒนาวิทย์ผล 9. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครพิมพ์, 2516.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. คู่มือการประเมินนักเรียน นักศึกษาเพื่อรับรางวัลพระราชทาน (สำหรับทุกระดับการศึกษา). สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2534.
- สุรเกียรติ์ อัมเจริญ. ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวล กับระเบียบวินัยในชั้นเรียน. ปรินทิพานพณ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.
- สถิต วงษ์สวรรค์. จิตวิทยาแนะแนว. กรุงเทพฯ : พีระพัฒน์, 2523.
- สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. ทฤษฎีการวัดและการประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สยามศึกษา, 2529.
- อัจฉรา เปรมปรี่องเวส. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัวและเก็บตัว ความเกรงใจ และการพึ่งตนเอง. ปรินทิพานพณ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.
- อนันต์ ศรีไสภ. ทฤษฎีการวัด และการทดสอบ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2525.
- เอกวิทย์ ฅ กลาง. "เอกลักษณ์ของชาติ," เอกลักษณ์ของชาติกับการพัฒนาชาติไทย. หน้า 60 - 80. คณะอนุกรรมการอุดมการณ์ของชาติ ในคณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี, 2526.

- Adam, Georgia S. Measurement and Evaluation in Education Psychology and Guidance. New York : Holt Rinehart and Winstone, Inc., 1964.
- Allen, Mary J. and Wendy M. Yen. Introduction to Measurement Theory. California : Brooks/Cole, 1979.
- Anastasi, Ann. Psychological Testing. New York : Mc Graw - Hill, Inc., 1968.
- Blommers and Lindquist. Elementary Statistical Methods in Psychology and Education. Iowa : State University Press, 1960.
- Budescu, David V. and Barch Nevo. "Optional Number of Options : An Investigation of the Assumption of Proportionality," Journal of Educational Measurement. 22 : 183 - 196 ; Fall, 1985.
- Edwards. Technique of attitude scale construction. New York : Appleton - Century - Crofts, 1957.
- Eysenck, H.Y. The Structure of Human Personality. London : Methuen, 1970.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 3rd ed. New York : Mc Graw - Hill, Book Company, 1966.
- Gronlund, Norman E. Measurement and Evaluation in Teaching. 3rd ed. New York : Macmillan, 1976.
- Guilford, J.P. and Fruchter Benjamin. Fundamental Statistics in Psychology and Education. 6th ed. Tokyo : Tosho Printing, Co., Ltd., 1981.
- Guthrie, Edwin Ray Psychology. A First Course in Human Behavior, New York : Harper, 1944.
- Hall and G. Lindzey. The Theories of Personality. New York : John Willy and sons, Inc., 1957.
- Kleinmuntz, Benjamin. Personality Measurement. Introduction Illinois, Dorsey Press Housewood, 1967.
- Levy, Leon H. Conceptions of Personality : Theories and Research. New York : 1970.
- Lindvall, C.M. and Anthony J. Nitko. Measuring Pupil Achievement and Aptitude. New York : Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1967.
- Linn, Robert L. Educational Measurement. Third Edition. New York : American Council on Education and Macmillan Publishing Company. A Division of Macmillan, Inc., 1989.

- Mehrens, W.A. and Irvin J. Lehmann. Measurement and Evaluation in Education and Psychology. 3rd ed. Japan : CBS College Publishing, 1984.
- Magnusson, D. Test Theory. California : Addison Wesley Publishing Company, 1967.
- Mischel, Walter. Introduction Personality. 2nd ed. New York : Holt Rinechart and Winton, 1976.
- Nunnally, Jum C. Educational Measurement and Evaluation. New York : Mc Graw - Hill Book Company, 1964.
- Ralph, A. Hakstian and Thomas E. Whalin. "A k - Sample Significance Test for independent Alpha Coefficients," Psychometrika. Vol 41. No.2 June, 1976.
- Snedecor, George W. and William G. Cochran. Statistical Methods. 6th ed. Ames, Iowa, Iowa State University Press, 1967.
- Standley, Julian C. and Kenneth D. Hopkins. Educational and Psychology Evaluation. 5th ed. Engliwoods Cliff : Pretice Hall, 1972.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

- ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ โดยใช้ t-test
- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ

ตาราง 32 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบทดสอบ โดยใช้ t-test

แบบทดสอบ ฉบับที่ 1

1. การพึ่งตนเอง

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
2	2.6536	38	5.2166	73	3.2818	105	-0.6495*	140	5.0089
6	0.0000*	39	4.0836	76	4.6284	111	3.6883	145	4.2235
9	1.9668	44	2.3133	79	2.8673	112	1.8942	146	1.1456*
12	2.6471	45	2.7694	82	3.8561	116	2.0457	150	1.3734*
14	1.1767*	50	0.2002*	85	2.8053	119	5.2863	152	3.5844
17	2.3701	51	1.7526	86	0.0000*	124	2.4433	159	4.4388
20	3.8770	57	2.5831	90	5.5602	125	3.4105	162	5.8587
23	2.5969	58	3.8521	91	1.7568	127	1.9973	164	2.6724
26	2.9240	63	1.5323*	98	3.8186	132	2.6287	167	5.0526
27	4.2000	64	4.2368	99	1.7947	133	1.1767*	169	2.0484
32	3.7450	68	7.0507	100	2.7969	136	1.7531	172	4.2296
33	4.1329	69	2.6291	104	0.6940*	137	1.7990	174	5.7700

2. ความขยันหมั่นเพียร

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
1	3.9115	37	3.0316	70	2.0979	103	3.5800	135	2.3900
4	2.3668	40	5.7621	71	4.4804	106	2.5820	141	4.1160
8	1.8974	43	5.8174	74	5.1895	107	1.8880	144	4.8624

ตาราง 32 (ต่อ)

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
10	3.6788	46	6.2462	75	1.0515*	110	4.3008	151	4.0678
13	4.2008	49	5.0887	80	4.8851	113	4.5023	160	3.5920
18	2.8383	52	1.7647	81	4.4942	117	2.0583	161	2.6324
19	4.0249	53	0.6433*	87	3.7463	118	4.5547	165	3.6927
21	4.9023	56	4.7853	88	1.2516*	122	5.2446	166	2.2115
24	5.8772	59	4.5184	92	4.1632	123	2.6112	170	5.3876
28	5.5242	62	0.8431*	93	4.1317	128	2.9203	173	3.8690
31	6.6201	65	3.5152	97	3.9649	129	2.1768	177	2.6532
34	2.7429	67	2.1031	102	3.8100	134	2.7724	179	2.6173

3. การประหยัดและอดออม

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
3	2.1191	41	4.0775	83	5.6338	121	4.5107	154	5.7738
5	2.5656	42	0.9054*	84	2.5011	126	4.5950	155	2.1058
7	5.3571	47	2.5831	89	5.5678	130	5.0508	156	5.1802
11	1.7688	48	2.6833	94	3.3776	131	5.5208	157	5.7280
15	2.4453	54	3.2434	95	3.8388	138	6.1996	158	1.8377
16	1.9340	55	3.0116	96	5.1263	139	3.3776	163	3.8388
22	4.4397	60	2.9478	101	3.4713	142	2.4724	168	3.5993
25	4.5674	61	2.5468	108	3.2612	143	2.1122	171	-0.1437*

ตาราง 32 (ต่อ)

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
29	4.7647	66	2.5089	109	0.5828*	147	3.8328	175	5.0793
30	1.7685	72	2.3459	114	3.7148	148	6.7382	176	5.0296
35	0.8933*	77	1.4142*	115	4.6437	149	3.5329	178	6.6670
36	6.5600	78	4.1306	120	3.6086	153	2.3409	180	2.8488

แบบทดสอบฉบับที่ 2

4. ความมีระเบียบวินัย

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
3	2.8258	37	2.8962	67	4.9878	109	3.0542	152	2.9268
4	1.1542*	39	6.7261	73	4.5220	115	4.1267	153	2.6031
9	3.3534	42	3.2372	74	4.8554	116	3.4964	158	7.1677
10	4.2816	43	3.4045	79	8.6135	120	4.5308	159	4.7801
14	4.3284	46	4.0047	80	3.5162	121	2.2481	162	2.4019
17	3.0770	50	1.2164*	85	3.6878	125	2.7113	164	4.3491
21	1.9108	51	2.6000	86	6.9115	126	4.7068	168	3.5499
22	3.6257	55	2.6559	92	4.2657	131	4.4709	172	5.9636
26	3.7468	56	1.7978	93	3.5046	132	6.4537	175	4.5308
27	2.7533	59	5.8673	101	5.9051	139	4.1100	176	4.4852
32	4.3185	62	4.9434	102	3.8916	140	1.5708*	178	1.3901*
33	4.1174	66	5.0050	108	3.3415	145	1.4728*	179	0.0000*

ตาราง 32 (ต่อ)

5. ความกตัญญูกตเวที

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
5	3.0236	40	4.8457	81	3.7389	110	4.9171	138	3.9767
6	1.1563*	41	4.8655	84	4.7297	113	1.0482*	141	4.7391
7	4.4359	48	6.5799	87	5.0057	114	6.1994	144	7.2949
8	3.1806	49	8.0048	90	4.0647	117	6.9060	148	7.2851
15	2.4491	57	5.1187	91	2.9915	119	6.4411	149	2.5535
16	4.7588	58	3.1740	94	2.8528	122	4.4594	155	3.2956
23	3.9499	63	4.0725	95	4.5955	124	5.8161	156	4.9563
24	3.3681	64	2.7159	99	5.0812	127	5.1967	166	2.5073
25	3.2620	70	5.3920	100	3.8830	130	1.7385	170	1.8327
34	4.4059	71	2.2397	103	1.7556	133	4.7391	174	2.1097
35	4.7846	75	3.9091	106	3.7196	134	3.3265	177	1.6242*
36	5.2638	78	3.3806	107	5.4576	137	0.9006*	180	0.0000*

6. ความเสียสละ

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
1	2.9830	38	2.4092	72	3.1030	111	3.2767	150	6.3901
2	4.9633	44	4.1841	76	6.2104	112	4.5596	151	5.6303
11	3.2221	45	1.4549*	77	2.7487	118	5.2334	154	3.8645
12	4.7218	47	4.2624	82	2.9657	123	1.1834*	157	3.6878
13	3.8916	52	3.8303	83	1.9978	128	3.7364	160	7.7159

ตาราง 32 (ต่อ)

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
18	4.9546	53	1.9437	88	8.2209	129	5.7796	161	5.2621
19	4.6760	54	2.5193	89	3.3976	135	6.7988	163	4.6820
20	2.0447	60	3.4520	96	3.7201	136	2.3805	165	2.0274
28	2.4646	61	4.5056	97	2.9351	142	1.1491*	167	3.9618
29	2.4056	65	4.7180	98	5.1056	143	4.2118	169	3.0767
30	0.0000*	68	1.9459	104	7.0093	146	6.0540	171	2.2537
31	3.0593	69	3.6394	105	2.8857	147	2.8460	173	5.3827

*หมายถึงข้อที่ไม่ใช้

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

กลุ่มที่ 1

1. อาจารย์ ดร.วัน สังข์สะอาด ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มศว.ประสานมิตร
2. อาจารย์ยุพา มานะจิตต์ ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มศว.ประสานมิตร
3. รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มศว.ประสานมิตร
4. อาจารย์ทวีศักดิ์ จงประดับเกียรติ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู
กระทรวงศึกษาธิการ
5. อาจารย์วิเชียร ประยูรชาติ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู
กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มที่ 2

1. อาจารย์ ดร.วัน สังข์สะอาด
2. อาจารย์ยุพา มานะจิตต์
3. รองศาสตราจารย์ล้วน สายยศ ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มศว.ประสานมิตร

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาว อรุณช	ชื่อสกุล ธิติรักษ์พาณิชย์
เกิดวันที่	4 ตุลาคม 2494
สถานที่เกิด	50 อำเภอหนองฉาง จังหวัดอุทัยธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	369 ท่าดินแดง คลองสาน กรุงเทพฯ 10600
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 6
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษา
2512	มศ. 5 (สายวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์) จากโรงเรียนสมถวิลราชดำริ กรุงเทพมหานคร
2516	วท.บ. (คณิตศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
2537	กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร